

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

REDACTIE: HOOFDREDACTEUR: A. A. VAN AMMERS; THESAURIER: H. HISSINK; REDACTEUREN:
H. DE LUSSANET DE LA SABLONNIÈRE, M. C. BRAAT, C. B. ROEST, F. J. HULSHOFF POL

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET LEDEN V/H.D.S.C. f4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f0.25

ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6

7e JAARGANG VRIJDAG 19 DECEMBER 1930 20 BLZ. No. 13

KERSTNUMMER

KERSTMIS . . . .

Eindelijk is het Kerstmis!
Vroolijk om den disch,
Zult ge vereenigd zijn met vriend en kennis.

Ik zie reeds door gesloten oogen
Vele en groote vuurwerkbogen,
En stralenkringen van kaarsen, die kerstboom sieren
En al die menschen, die met ons vieren
Kerstmis —

Zoo reis ik,
Diep ineen gedoken, de verre reis naar huis,
Droomend en peinzend over dingen, die ik thuis
Nu vinden zal. —

Zoo kom ik daar en al
Wat ik achterliet
Is er nog. — De zelfde menschen, zelfde huizen die men ziet.

Maar in eigen huis is 't anders, er geuren
Talrijke takken sparregroen en tulpen kleuren
Al de kamers, en hulst is rijk'lijk aangebracht,
Ja zoo is het, zooals ik 't had gedacht —

Zoo is ook het feest, dat zich 's avonds rond de tafels speelt,
Waar ieder blij is, ieder met ons de vreugde deelt.
't Eten smaakt — de gans is voortref'lijk,
De wijn goed — 't gesproken woord verhef'lijk.

Nu luist'ren wij naar 't haardgeknetter
En zien het vlammspel,
Den vuurgloed hel
Van 't brandend hout.

Wij zitten in stoelen, lui gedoken.
Gedachten gaan en komen weer.
Wij denken aan dingen, weleer
Gebeurd, in vreugd' bereikt, in leed gebroken.

Toen werd het duister voor m'n oogen
En nauw zag ik nog de bogen
Van licht . . . .
Toen gleden
De oogleden
Dicht.

Duizend sterren vielen een hemelregen
En kometen, die stegen
't Luchtruim omhoog.
Een groote gier, die vloog
Tusschen al dat heen.
Maar er was een ster,
Die ging ver,
Verder dan al die gieren gingen.
Toen hoorde ik ook eng'len zingen,
Cherubijnen, die bazuinden
Luid op hun trompetten.
Toen zag ik Lucifer, d' aard' in vuurgloed zetten.
De lucht zeeg van warmte nu
En kolommen rook
Die stegen ook
Steeds hooger, maar hooger nog
Kwamen de vuurgloed stralen,
Die halen
De hoogste sterren wel —

Maar nu spatten ze uiteen,
Een vuurwerk van gouden ballen, niet één
Blijft er heel.
Zoo zijn er veel
Flonkers in 't heeal.
En de vuurgloed van ond'ren, dat al
Geeft een schouwspel
Van couleuren —

Maar dan vervaagt het licht,
De lucht zwoelt zwaar, het gewicht
Van al die massa's sterren gruis
Geven een zacht gedruisch
Als van een wateval.
D' aard is uitgedoofd en al
Wat er over is,
Is Kerstmis.

VEREENIGINGEN

H.O.C. III—D.S.H.C. 4—6.

Eindelijk behaalde ons team de tweede overwinning in de competitie. En hoewel deze overwinning volkomen verdiend was, geeft ze ons allermest aanleiding tot voldoening.

Tot de rust, die met een 4—1 voorsprong voor ons inging, werd er nog behoorlijk gespeeld, maar na de rust daalde 't spelpeil aanmerkelijk, en vooral de achterhoede bleek een lange tijd geheel uit vorm te zijn. De H.O.C.-voorhoede maakte hier dankbaar van gebruik en $\pm$ 10 min. voor 't einde was de stand 4—4 geworden.

Toen kwam gelukkig 't ware enthousiasme weer boven, goed gesteund door de halflinie trok de voorhoede weer naar voren en slaagde er in nog 2 goals aan de score toe te voegen, waarmee 't einde kwam.

De halflinie bleek in deze wedstrijd de beste linie te zijn, jammer is 't echter, dat ze 't spel niet open genoeg houdt, waardoor de voorhoede de zoo gewenschte snelheid niet kan ontwikkelen. Verder moet er nog enthousiaster gespeeld worden, en niet denken indien men voorstaat de wedstrijd te hebben gewonnen. De 6 goals werden gescoord door Cox (2), van Doorninck (2) en Blijdenstein (2).

WAGENINGEN—DELFT 4—4.

De lange tocht naar 't van behoorlijke verbindingen zoo schandelijk verstoken Wageningen, heeft succes gehad. 't Geheel is een niet alledaagsche reeks geworden van plotseling opdoemende, schijnbaar onoverkomelijke bezwaren, echter telkenmale gevolgd door verrassende en onverbeterlijke oplossingen. 't Is dan ook niet te verwonderen, dat na de eerste tegenslag in de vroege morgenuren op de S.P., de ook al tengevolge van 't ochtendhumeur langzamerhand bedenkelijk laag gezonken stemming, de rest van de daarop volgende twintig uren geen moment meer oprad. Elke moeilijkheid werd lachend aanvaard en iedere oplossing bracht ons een stap nader bij de ideale feeststemming.

Welnu. Om half tien zaten vijf spelers op de S.P. De Mercedes zou met een reservespeler-scheidsrechter aan het rad voorkomen. Maar de tijd verliep en onderzoekingen wezen uit, dat deze man niet in Delft was en de wagen in de garage stond. Treinverbindingen en telefoonnummers werden al scheldende opgezocht, toen plotseling de zondaar onder sorry-gemompel binnenkwam. Oogenblikkelijk startten we, haalden in Leiden nog een speler van 't station en reden welgemoed door dedoordingende kou oostwaarts. In Alphen bleek een kop koffie en een korte afzondering hoogst noodig te zijn.

Even voorbij Woerden echter begon de motor stootende geluiden te produceeren en in een voorzichtigheidshalve opgezochte garage werd onze meening aangaande een uitgelopen lager bevestigd. Weer treinen opzoeken. Te laat. Dan maar een taxi vinden. Inderdaad bleek een Cadillac beschikbaar te zijn, maar toen we bij de Conditie wat sijs keken, wees de garagehouder ons een vrachtauto, die in zijn gewone doen koeien en varkens e. d. vervoerde en die veel goedkoper was. Oogenblikkelijk werd dan ook besloten deze wagen, met kleeden en paardedekens gestoffeerd, te nemen en schielijk werd een bestuurder opgetrommeld, zoodat we met slechts een half uur vertraging verder reden. De chauffeur reed uitstekend en liet zich verder ook de heele tijd van de beste zijde kennen. Op het Wageningenveld verschenen we om half drie en vonden daar onze vijf andere spelers.

De wedstrijd begon weer met een tegenslag: binnen tien minuten 2—0 achter. Echter was het een kwartier later 3—2 voor ons. De rust ging in met 3—3. Op het harde veld hadden de uitteraard wat langzamer achterspelers van beide partijen het hard te verantwoorden tegen de nu des te sneller spelende voorhoedes. Met een tegenpartij, die als Wageningen niet onze meerdere is, geeft de opstelling van Reuchlin als middenvoor met zijn snelheid en goede pushstroke veel voordeel. Vlak voor het eind maakten de Wageningers 4—4 gelijk en in groote haast werd de verlenging van $2 \times 7\frac{1}{2}$ minuut gespeeld. Kennelijk onder de indruk, misten de beide voorhoedes goede kansen. Wageningen echter wel de meest opgelegde. De thuisclub verloor dus volgens Treslingbekerreglement.

Een geanimeerde borrel en een luidruchtige maaltijd, die op

Vox Studiosorum, 12 Dec. 1930.

De Vox bevat de rede van afgetreden Rector van den Senatus Veteranorum.

In deze rede wordt op de bekende wijze gesproken over de weemoed bij het scheiden, de dankbaarheid voor ondervonden hulp van de zijde der honorair- en oud-Senatoren, hoop op een goede toekomst, om tenslotte te wijzen op het tekort aan plichtsgevoel, liefde, enthousiasme en ontwikkeling bij het doorsnee U. S. C.-lid.

De nieuwe Rector hoopt, dat het jongste lid van den Senatus Veteranorum er in thuis zal blijken te behooren.

De Feuilleton verhaalt van een lange jonge man, die gewapend met een groote bos berberistakken vol vuurroode bessen, bij het binnentreden tegen het meisje botst en dan plotseling voelt met welk een diep geschokt ellendig menschenkind hij te doen heeft.

VirtusConcordia Fides, 12 Dec. 1930.

In de Virtus zijn enkele kolommen gevuld met ingezonden stukken, een over Filmliga, de andere behandelt het vraagstuk Groentijd en Afrikaners. Verder 3,5 pagina advertenties.

Der Clercke Cronike, 13 Dec. 1930.

In de Clercke wordt een zeer terechte afkeuring uitgesproken over het door de Almanak-Redactie van V.a.P. in het leven geroepen meer dan stuntelige boekje.

De feuilleton is nog steeds niet uit. Een boekbespreking.

Het aantal ingeschrevenen aan de Universiteit van Groningen neemt onrustbarend af. Nu nog maar 1088. Van bevoegde zijde vernemen wij, dat dit niet veel minder moet worden, of Groningen en Amsterdam worden gecombineerd.

Misschien zou dan de Redactie met de Redaksie kunnen samenwerken om te komen tot een meer leesbaar product. Propria Cures, 13 Dec. 1930.

De kop blijft leelijk. De Redaksie neemt weer een grofheid terug. Jammer, ze hadden het tog zo goed bedoeld. Als dit nu zelfs niet helpt, hoe krijgen ze er dan leven in. Wat nu? vraagt men zich af, om dan maar weer Rusland niet zo kwaad te vinden. Er zijn daar wel enkele dingen onbegrijpelijk, maar daarbij gebied de bescheidenheid ons het oordeel op te schorten.

vechtpartijen onder de Wageningers uitliep, volgde op de Stud. Soc. Ceres. Daarna reden een goede twintig man in onze wagen naar Arnhem, alwaar in Musis Sacrum wat rondgeschuiveld werd. Door groot publiek werden we daarna naar de grenzen der gemeente Arnhem uitgeleide gedaan, waarbij eenige klappen vielen. Buiten de kom der gemeente wachtte onze wagen, daar deze blijkbaar alleen op de dagen van de beestenmarkt er binnen mocht laden en lossen. Op Ceres werd nog wat gegeten en daarna begon de drie uur lange tocht naar Delft. Onderweg hebben sommigen onzer hun vol gemoed geledigd, hoewel algemeen de gemoederen bedaard en welgemoed waren. Om vijf uur werd voor de S. P. uitgeladen en konden we weer een schoone herinnering aan de serie toevoegen.

D.S.L.T.C.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

J. W. H. Lambach, *President*.
A. A. Pasteur, *Secretaris*.
W. Pannevis, *Thesaurier*.
H. Dubourcq, *Commissaris A*.
J. Knottenbelt, *Commissaris B*.

En de Verificatie-commissie:

E. A. Plate.
H. Ebbinge.
P. de Kok.

D. S. VOETBALVEREENIGING.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

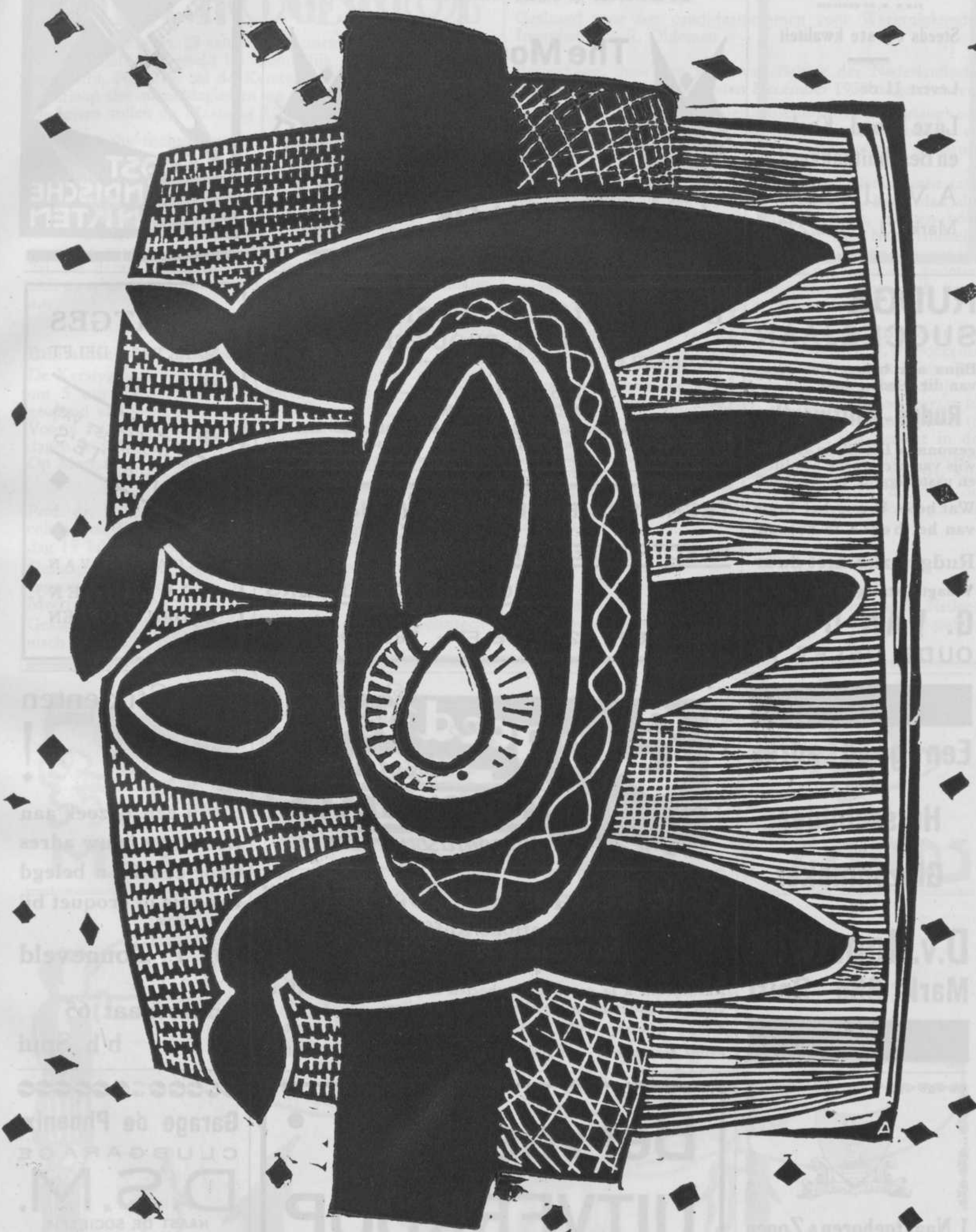
K. W. A. Beukema toe Water, *President*.
A. A. Pasteur, *Secretaris*.
B. Diepeveen, *Thesaurier*.
M. Reuchlin, *Vice-President*.
J. Cleynert, *Commissaris*.

En de Verificatie-commissie:

H. I. da Costa.
H. Goedkoop Hzn.
L. P. Ruys.

ARIEL
SPECIAL TOPSPEED
The Motor
ST
NDISCHE
NITEN
GBS
RUB
SU
RUB
G. V.
OUD
Fen
H
V
Mat
Garage de Phenix
CLUB GARAGE
D.S.M.
Harley Davidson
Motorrijwiel
Uit voortd. leverst.
W. ROUKEMA
Wijnhaven
hoek Boterbrug
Telefoon 374
AANKOMERS VAN
TIMMER, METSEL
EN BETHOUWERKEN
Onderhoud van buiten en
Tel. 220 - 600 4912
KUNST PLASTIC 122

HOFLEVERANCIER
VAN H. M. DE KONINGIN

Steeds eerste kwaliteit

Levert U de

Luxe Brood-, Koek-
en Beschuitbakkerij

A. W. UNGER

Markt 21 - Tel. 222

ARIEL

SPECIAL TOPSNELHEID 145 K.M.

The Modern
Motorcycle.

JE AANGEWEZEN MOTOR
VOOR H.H. SPORTMAN

Vraagt catalogus en demonstratie
zonder verplichting bij

H. SLOK

ROTTERDAMSCHWEG 13

Faber's

DIEPZWART

OOST
INDISCHE
INKTEN

RUDGE SUCCESJAAR

Bijna alle belangrijke races
van dit seizoen door

Rudge-Whitworth

gewonnen. Dit alléén al is be-
wijs van zeer goede kwaliteit
en vaste ligging en snelheid.

Wat belet U nog het beste
van het beste te kopen.

Rudges zijn niet duur

Vraagt Catalogus bij

G. VAN DONK
OUDE DELFT 10

Eerste Delftsche Muziekschool

Dir. G. H. BROUWER

OUDE DELFT 120 — DELFT

LESGELD f 5,—
2 LESSEN PER WEEK

Gelegenheid tot dagelijksche studie aan de SCHOOL zonder kosten.
Violen en cello worden gratis in bruikleen afgestaan.

TECHNISCH BUREAU B. J. WEIJLAND

ELECTRICITEIT EN WATER

RADIO EN STOFZUIGERS

OUDE DELFT 227 - DELFT - TELEFOON 935

A. RUTGES

MARKT 15 - DELFT

DAGELIJSCH
ONTVANGST VAN
NOUVEAUTE'S

MAGAZIJN VAN
WOLLEN- EN
ZIJDEN STOFFEN

Een goed adres
voor

Huisschilder
en
Glazenmaker
is

D.v.Noortwijk
Markt 66a - Delft

Een goed bed
koopt u bij
B.H.SANDHAUS
Hypolitusbuurt DELFT

Café Restaurant „De Kroon”

v. h. Stations-Koffiehuis
Houttuinen 26 - Tel. 17

Restaurant à la carte den geheelen dag. Zalen beschikbaar
voor vergaderingen, bruiloften en partijen.

Twee nieuwe WILHELMINA-BILLARDS geplaatst.

Prima consumptie. — Billijke prijzen. — AANBEV. JOH. DIJKHUIS

H.H. Studenten

Bij een bezoek aan
den Haag is uw adres
voor een fijn belegd
broodje of croquet bij

Joh. P. Zonneveld

Spuistraat 65
b/h Spui

J. Naaktgeboren & Zonen

Telef. 530 - Giro 48742
NIEUWE PLANTAGE 122a

AANNEMERS VAN
TIMMER-, METSEL-
EN BETONWERKEN

Onderhoud van huizen enz.

Bervoets UITVERKOOP

Wijnhaven
hoek Boterbrug

Telefoon 374

Garage de Phoenix.

CLUBGARAGE

D.S.M.

NAAST DE SOCIETEIT

Vertegenwoordiger

Harley Davidson
Motorrijwielen

Uit voorraad leverbaar.

AANBEVELEND

W. ROUKEMA,
PHOENIXSTR. 28 - TEL. 372

TECHN. HOOGESCHOOL

Overeenkomstig art. 28 van het Reglement voor de Technische Hoogeschool, vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 24 Juni 1905 Stbl. No. 215, zal de Kerstvacantie dit jaar aanvangen na afloop der namiddaglessen op Vrijdag 19 December a.s. De lessen zullen op Maandag 5 Januari 1931 worden hervat.

Mechanische technologie (cursus papieronderzoek).

Een cursus uitsluitend voor papieronderzoek, zal worden gegeven voor een beperkt aantal deelnemers, 3de en hogere jaars, in het laboratorium voor papieronderzoek, afd. Mech. Techn. Geb. W. & S.

Aanvang ongeveer 12 Januari a.s. Totaal 8 voor- of namiddagen, op nader overeen te komen dagen.

Zij, die dezen cursus wenschen te volgen, worden verzocht zich op te geven in het laboratorium voornoemd, vóór 18 Dec. a.s.

Namens Prof. L. A. van Royen,
S. A. VAN HOYTEMA, conse.

Bibliotheek der Technische Hoogeschool.

De Kerstvacantie begint op Vrijdag 19 December, 's middags om 5 uur. Gedurende de Kerstvacantie is de bibliotheek geopend van 9—4 uur en is 's avonds gesloten.

Voorts zal de bibliotheek zijn gesloten op de gewone feestdagen en op Zaterdag 27 December.

Op Maandag 5 Januari 1931 wordt de normale dienst hervat.

A. KOREVAAR, *Bibliothecaris.*

Prof. dr. ir. C. J. van Nieuwenburg maakt bekend, dat de colleges na de Kerstvacantie weer zullen beginnen op Donderdag 15 Januari 1931.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: R. E. de Haan, J. W. H. van de Meene, H. C. van Meerten.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Electrotechnisch Ingenieur: E. E. W. von Oven.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Scheikundig Ingenieur: H. H. P. Backer.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: L. R. Oldeman.

Prijsvraag, door den Raad van Beheer der Nederlandsche Jaarbeurs te Utrecht den 1sten December 1930 uitgeschreven.

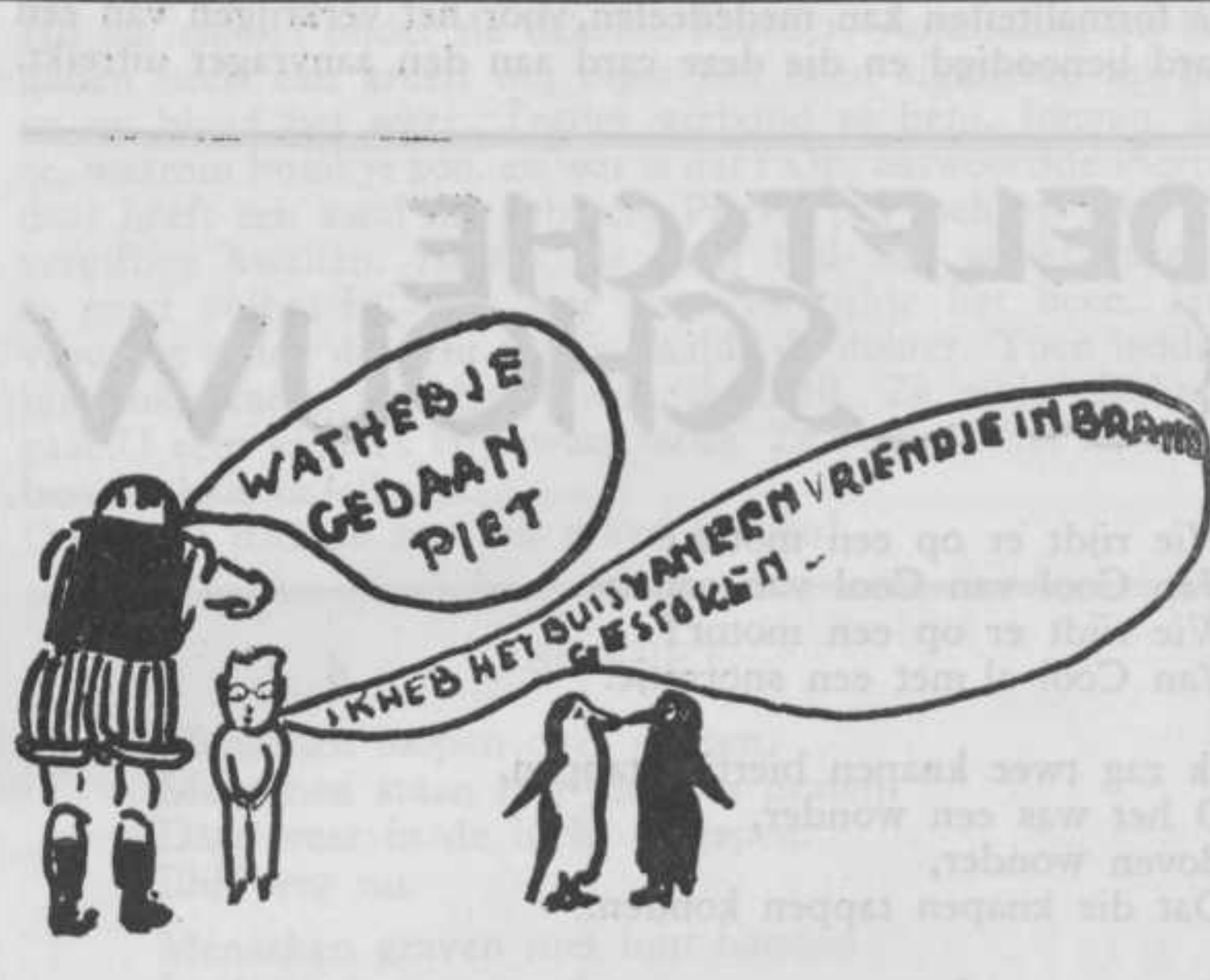
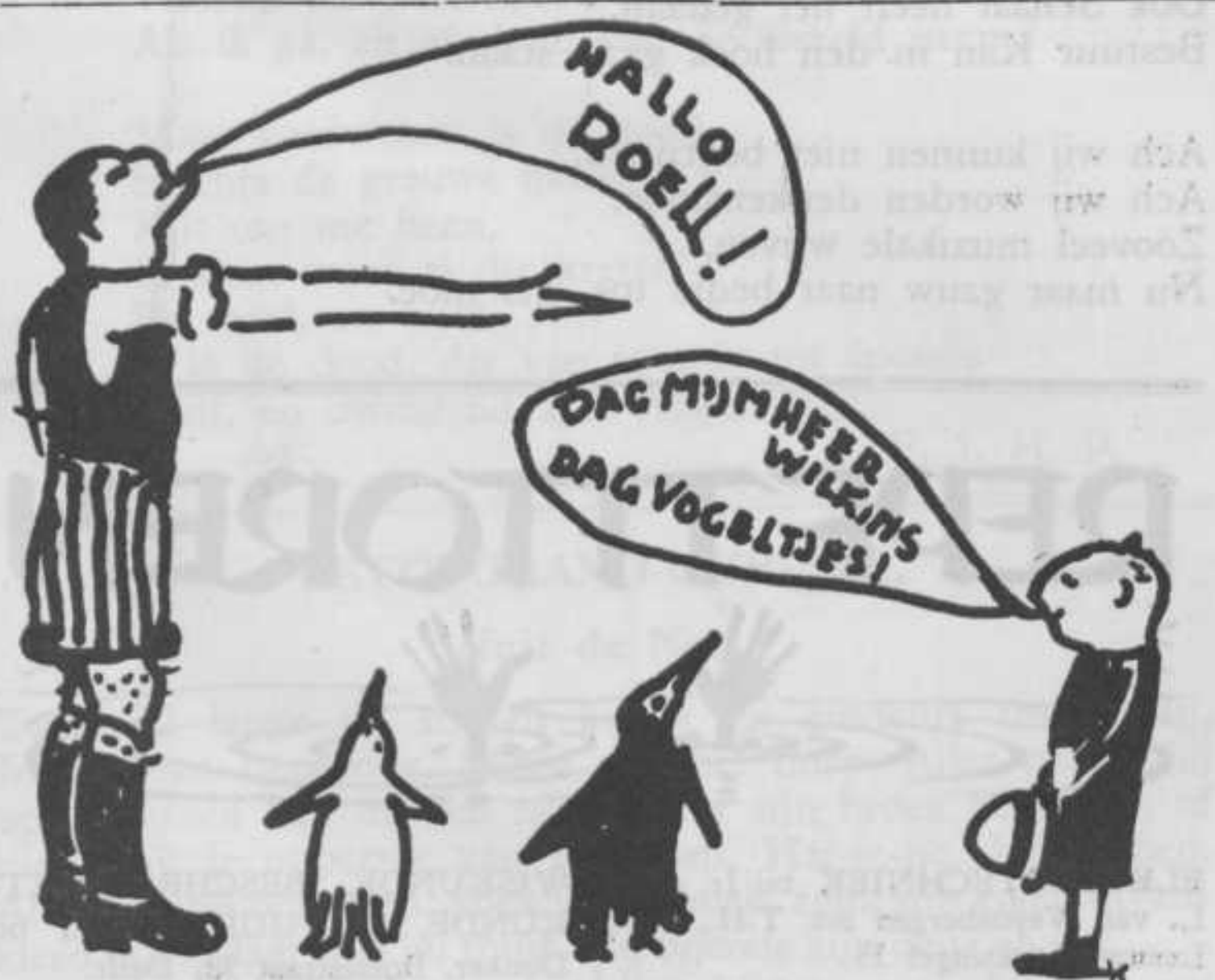
De Raad van Beheer der Nederlandsche Jaarbeurs verlangt een verhandeling over de ontwikkeling van tentoonstelling en jaarbeurs in de 19e en 20e eeuw en de functie van de jaarbeurs in het huidig handelsverkeer.

De vraag moet worden beantwoord in de Nederlandsche taal. De antwoorden, geschreven met een andere hand dan die van den auteur of met eene schrijfmachine, moeten vóór 1 Januari aan den Secretaris-Generaal der Nederlandsche Jaarbeurs te Utrecht worden toegezonden. Zij moeten worden geteekend met een motto en vergezeld gaan van een gesloten en verzegeld briefje, dat hetzelfde motto tot opschrift heeft en den naam en het adres des schrijvers bevat.

Op den aanvangsdag van de Voorjaarsbeurs 1932 wordt het oordeel van de jury, bestaande uit de heeren Dr. J. P. Fockema Andreae, burgemeester van Utrecht, Eere-voorzitter van het Algemeen Bestuur der Vereeniging tot het houden van Jaarbeursen in Nederland, Prof. Dr. N. J. Polak, Hoogleraar in de Bedrijfsleer aan de Nederlandsche Handelshoogeschool te Rotterdam en Prof. Dr. Z. W. Sneller, Hoogleraar in de Economische Geschiedenis aan de Nederlandsche Handelshoogeschool te Rotterdam, bekend gemaakt en worden aan de schrijvers der meest voldoende antwoorden, die door de Jury de bekroning zijn waardig gekeurd, de volgende prijzen uitgereikt:

1e prijs gouden	Jaarbeurspenning en f 400.—
2e „ zilveren	„ „ - 250.—
3e „ bronzen	„ „ - 150.—

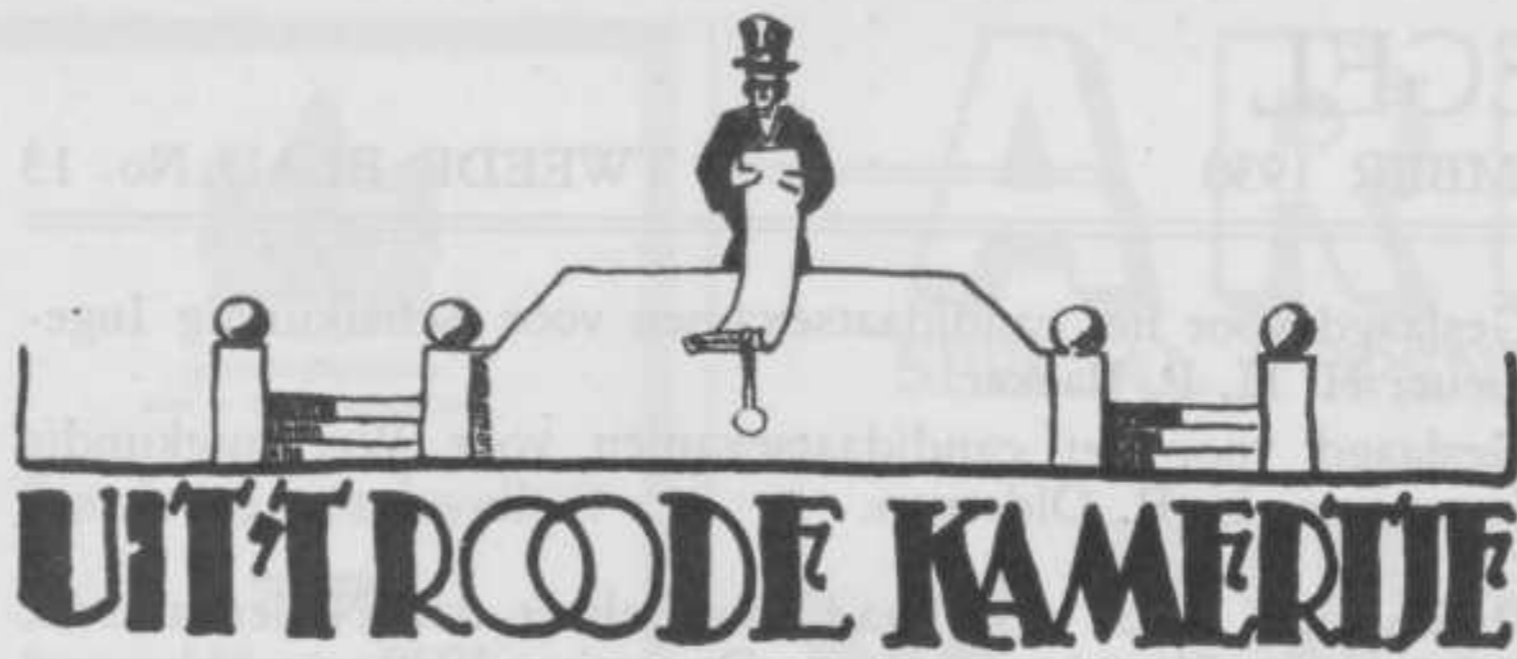
De bekroonde antwoorden blijven het eigendom van de Nederlandsche Jaarbeurs, die tevens het recht verkrijgt tot publicering.

Maar Roell kwam zoo maar niet weg. Buiten stond kapitein Wilkins met z'n pinguins. De kapitein riep: „Hallo Roell!” „Dag mijnheer Wilkins, dag vogeltjes,” zei Roell verlegen en nam de hoed in de hand. Mijnheer Wilkins en zijn vogeltjes keken erg vriendelijk. Nu kon Roell het ook niet meer inhouden en stortte zijn verdriet uit. Getroost liep toen Roell naar huis. Mijnheer Wilkins ging verder en kwam de kleine Piet tegen. Piet draaide schichtig met de oogen achter z'n grote brillen-

glazen. „Wat heb je gedaan Piet?” vroeg mijnheer Wilkins. „Ik heb het buis van een vriendje in brand gestoken”, bekende Piet ridderlijk. Mijnheer Wilkins was een goed opmerker en zag wel dat het Piet erg speet. Hier heb je een lekkere tomaat van mij Piet, doe dan nooit meer zulke dingen. „Nee, mijnheer Wilkins”, zei Piet uit den grond van z'n hart. Hè, wat voelde hij zich nu opgelucht.

Het is voornamelijk tot de pas aangekomen studenten, dat de Reiscommissie der Algemeene Senaten Vergadering zich bij dezen wendt, om hen opmerkzaam te maken op de vele voordelen, die zij door hare bemiddeling deelachtig kunnen worden. Zij werd enkele jaren geleden door de A.S.V. in het leven geroepen, teneinde eenige der werkzaamheden, die voor deze uit het lidmaatschap der Confédération Internationale des Etudiants voortvloeien, en die speciaal op studentenreizen betrekking hebben, van haar over te nemen.

Deze Confédération, waarvan de studentenorganisaties van geheel Europa en van vele buiten-Europeesche landen lid zijn, met een totaal van over het miljoen leden, stelt voor hen een Student Identity Card verkrijgbaar, die in Nederland door de Reiscommissie wordt uitgegeven. Deze kaart, een soort studentenpas, verschaft den Nederlandschen student bij zijn reizen in het buitenland toegang tot het inheemsche studentenleven, vormt een introductie voor studentenverenigingen en clubs, zoodat de reiziger iets meer ziet dan de voor ieder toegankelijke en daarom zoo weinig oorspronkelijke hotels, en hij een inzicht kan krijgen in de mentaliteit van het volk, dat hij bezoekt. Zijne scrupuleuze wijze van uitgeven, die waarborgt, dat alleen bona fide studenten in het bezit van zulk een kaart kunnen zijn, was er tevens de aanleiding van, dat vele regeeringen en maatschappijen aan zijn bezit speciale voorrechten verbonden, die het reizen in den vreemde aanmerkelijk goedkooper maken. Voor bijna alle Zuid-Europeesche Staten, waarvoor nog een visum noodig is, verkrijgt men dit gratis of tegen sterk gereduceerden prijs. Binnenscheepvaartlijnen in Duitschland, Frankrijk en Italië verleen reducties van soms 50%, de luchtvaartlijnen o.a. in Nederland, Duitschland, Engeland, Italië en Hongarije verleen kortingen van 10—25.

Studenten in groepen reizende, kunnen in bijna alle Europeesche staten reducties op spoorwegen krijgen. Vaak heeft men vrije toegang tot de staatsmusea, terwijl in Zwitserland, Frankrijk en andere landen entreebewijzen voor theaters voor lagere prijzen verkrijgbaar zijn. Tevens heeft men in ieder land een vast adres, waar men ten allen tijde van raad gediend kan worden.

Terwijl men in Engeland aldaar uitnodigingen voor logeerprijzen, diners enz. bij Engelsche families kan bekomen.

In dit bestek een volledig overzicht te geven van alle voordelen aan het bezit der cards verbonden, zou ondoenlijk zijn. Volledige inlichtingen zijn verkrijgbaar bij den Reiscommissaris, den Heer J. H. van Heel, Oude Delft 81, die tevens de formaliteiten kan mededeelen, voor het verkrijgen van een card benodigd en die deze card aan den aanvrager uitreikt.

DELFTSCHE SCHOUW

Wie rijdt er op een motor?
Van Cool van Cool van colletje.
Wie rijdt er op een motor?
Van Cool al met een snorretje.

Ik zag twee knapen biertjes tappen,
O het was een wonder,
Boven wonder,
Dat die knapen tappen konden.

Ik zag eens Leeuwen
In 't kastje schreeuwen,
O het was een wonder
Boven wonder,
Dat die Leeuwen schreeuwen konden.

Ik zag van Heynen
Goedkoop lijmen,
O het was een wonder
Boven wonder,
Dat die Heynen lijmen konden.

Wat doe je met een Leeuw, Huibje Huibje,
Je haalt er steeds maar beesten in,
Waarom nu toch geen zeeuw.
Van der Laan
biedt zich aan
kan wel gaan,
zal nooit in 't kastje staan.
Waarom niet Bunge of Van Hasselt,
in dit naar bestuur gemasseld?
Als men Heyning uit zijn jas pelt,
krijgt men slechts een dasspeld.
Heymen uit zijn kas geld,
betaald hem wel het waschgeld.
Van der Leeuw slechts als pias telt.
Hadinegoro, bruine kapper,
is als steeds nog klein en dapper,
voelt zich ook in IJclub thuis,
met die heele goede Ruys.
Galestin niet onbehaard,
had zijn grappen opgespaard.
Met Tony en de kleine Jan,
werd het toen een gekke pan.
Nu nooit meer in de levensdagen,
ouwe wijven op een kroegjool vragen.
Badon herinnert zich zijn jeugd,
een vrouw verschaft zelfs hem nog vreugd.
Jammer dat van Amstel er niet was,
die was hier toch zeker ook van pas.
De Padde was eens treinstudent,
wat was hij aan die grap gewend.
Tooneel maakt' hem toen president,
zoo raakt zijn naam alom bekend,
(zie ook de laatste Spiegelprint).

Averes kreeg eens een bier geboden
Midden door het bridgen heen,
Maar Rien en Piem zijn antipoden,
Ik wil van jou geen bier, geen een.

T. G. dat gaat thans Lustrum vieren,
Taat zit hem nu rot te kieren,
Hij gapt de preeken van van Doormaal,
En spreekt dus nu in Prakke's Corpstaal.
Doet het zware werk nu Hansje Broekman,
Of gaat hij al weer naar . . . . .
Ach, wat doet het er nu toe,
Taat is toch al levensmoe,
Die gaat liever naar Parijs
Met de zwarte Joden-sijs.

Scharrelen bij trompetgeschal,
Wat dat mietersch wezen zal.
Ik zag snorren achter vrouwen aan,
Phoenix naar de bliksem gaan.

Poesje wil jij grabbelen?
Hondje wil wel knabbelen,
Ook Senaat heeft het gedaan,
Bestuur Kan in den hoek gaan staan.

Ach wij kunnen niet begrijpen,
Ach wij worden denksmoe,
Zoo veel muzikale wijven,
Nu maar gauw naar bedje toe, zei moe.

REPETITOREN

ELECTROTECHNIEK bij Ir. Ch. L. van Weynsbergen ass. T.H., van Leeuwenhoeksingel 15

NATUURKUNDE EN THERMODYNAMICA bij Dr. W. Mander-sloot, Gevers Deynootweg 135, Scheveningen, Telefoon 55892.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE bij A. Th. Sedee, Leeraar Gymnasium, Waalsdorperweg 37, den Haag (te bereiken met buslijn R van Station H.S.M.)

WISKUNDE, BESCHR. MEETKUNDE, NATUURKUNDE, bij Donker, Bossestraat 38, Delft.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T. H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 18393.

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

DE DOOD.

Wie staart wel eens
In diep donk're nacht
't Venster uit?
Men hoort een zacht gerucht,
Een zucht, een kreun
Een stille kreet . . . .
Weet dan, het komt van één
Die pijnverwongen ligt in bed.
Een zieke —,
Een zieke — die antwoord geeft
Op een vraag, die hij niet hoort,
Noch hooren kan.
Toch zweeft de onhoorb're om hem heen —.

Zaagt ge wel
Op de nok der daken, die gestalt' ?
Die lange maag're man?
Zijn vaalgrijs en vuil gelaat?
Zijn groote holle oogen?
Die staarden u aan, 'n wijle —
Dan vertrok zijn mond,
Er schalde een lach!
Een schaterlach,
Die tusschen steeg en straat weerklonk.

Dan week zijn mond uiteen,
Een blanke tandenrij
Die blonk.

Dan sloot zich weer de mond.
Er verscheen een strakke groef in zijn gezicht,
En strak keek hij u aan,
De man, die gij niet kent
En toch wel weer kent.
Vijand noch Vriend is hij van u.
De dood —.

De dood, die vraagt het u:
„Zijt gij bereid?“
Maar God waarom?
Ik weet niet veel, dat me aan 't leven hecht,
Maar ik kàn niet scheiden!

Vind ik nu werk'lijk 't licht,
Als ik ga, en afscheid van de wereld neem?

Maar verdwenen is de dood,
Slechts de grauwe nacht
Kilt om me heen,
Ik hoor weer al die kreten
En weet, en weet . . . .
't Is de dood, die van sponde tot sponde
Gaet, en dwingend zijn vragen stelt.

F. J. H. P.

PETIT GRAND-GUIGNOL.

Nuit de Noël.

Zwierend langs de straten kwam hij eindelijk thuis. Hij, Marie-Jean Lecacque, keizer van het dorp. Alles perste hij op. Iedereen kon hij een fijne pli in zijn broek bezorgen, of niet. Hij, je opperser van het dorp. Hai-je-ho. Hola hoep. Alles kon hij oppersen: koek, koek, koek, zelfs zijn eigen divankleed. Zoo, daar was hij thuis. Hij opende zijn deur en zag . . . . de oppersmachine. Langzaam, liep hij er op af. Loulou, zei hij tegen de machine, vandaag heb ik voortdurend bij het vieren van het Kerstfeest aan jou gedacht. Jij, mijn trots. Oef, hij ging zitten. Zoóóó, schoenen uit . . . . Even nog Loulou geaaid. Jij perst alles op hē meisje. Alles hē lieveling . . . . Zullen we vanavond even samen spelen schatteboutje? Goed, weet je wat, we persen mijn divankleed even op. Vind je het goed Loulou? Verdomme, waar zit die stoomkraan. Jezus, Loulou, geen stoom. Toch spelen? Goed. Zoo maakte hij stoom en speelde verder. Bsssssch. Zoóóó. Nou ben jij lekker op temperatuur, niet?

Toen gebeurde het. Hij kreeg een koperen kerstklok die onder de lamp hing in de gaten. Rotzak, onbeholpen slecht gebouwde rotzak, donder op en meteen sloeg hij er naar, waarop de koperen klok aan het slingeren raakte en de lamp mee nam in zijn bewegingen. Hij strompelde beschonken naar de divan en legde het kleed onder de pers. De lamp slingerde. Schei uit, rotklok, bulderde hij, schei uit of ik pers je ook fijn . . . . Ik heb je in de gaten ploert. En telkens als de schaduw die door zijn lichaam werd gemaakt, tengevolge van de slingerende lamp, over het kleed gleed, greep hij er naar. Verdomme, ... verdomme, weer mis. Oh, wacht even. Zijn rechterhand greep de handel die de bovenste met stoom gevulde helft van de persmachine op de onderste zou doen neerdalen. Daar heb ik je, riep hij en trok de handel omlaag. Een gil . . . ., gekreun . . . . een gil. Toen stilte.

Geklop op de deur. De burenen die na hem thuis gekomen waren hadden de gil gehoord en zagen Lecocque bewusteloos naast het perstoestel, zijn linkerhand er in geklemd. De stoomtoevoer stond heelemaal open. Zijn hand was verbrand.

Twee uur later kwam hij bij, nuchter. Men vertelde hem wat er gebeurd was. Hij knikte en keek naar Loulou. Men ging weg . . . .

Loulou, zei hij zacht, met tranen in de oogen, dat was niet aardig van je. Ik stond voor schut. Ik, de keizer, en dat door jouw schuld.

PETIT GRAND-GUIGNOL.

La mère et la mer.

In zichzelf mompelend, liep zij langzaam langs het strand. De zee, die rusteloze zee, had haar haar man en oudste zoon ontnomen. Ze waren uitgevaren om menschen te redden en nooit terug gekomen. Nu had ze thuis alleen maar haar jongste zoon. Zou de zee ook hem opeischen? Neen, neen. Trouwens, hij had haar plechtig beloofd, geen zeeman te worden. Hij zou woord houden. Ach, kon zij toch nog éénmaal haar man of oudste zoon zien. Op een afstand, als een visioen, hoe wist ze zelf niet. Het kon haar ook niets schelen. Zoo liep ze al een week bij guur of mooi weer langs het strand. Ze hoestte reeds en Pierre de jongste zoon, trachtte haar er van af te houden. Doch zij voelde, dat als er antwoord kwam van de zee, het juist in deze week precies een jaar na het ongeluk moest gebeuren. Toen kreeg Pierre een idee. Het was levensgevaarlijk voor zijn moeder met haar zwakke longen, dat loopen langs de zee bij tij en ontij.

Het vrouwtje strompelde verder. Wat was die zee toch kalm. Bijna geen rimpeltje, geen deining deze nacht. Maar een goed opmerker kon zien, dat er iets in het water bewoog. Iets dat steeds even achter het vrouwtje bleef. Zij kwam aan de plaats, waar zij haar man en oudste zoon het laatst had gekust en stond stil. „Vader“, „Lucien“, riep zij zacht. En, oh God, wat was dat? Ze trilde op haar beenen. Langzaam dook uit zee een gedaante op, strekte de handen uit en antwoordde: „Moeder“. Toen verdween het weer.

Het duurde eenige tijd voor het vrouwtje zichzelf was. Eindelijk, dacht ze, eindelijk. Ze slofte tevreden naar huis. Binnengekomen hoorde ze Pierre hoesten. Ze ging naar boven. Hij lag rillend onder de dekens. Moeder, vanmiddag bij het baden heeft een kreeft mij bijna een been afgebeten zei hij, en nu bloed het weer. Teeder verbond ze hem. Jongen, zei ze, waarom hoest je zoo, en wat is dat? Oh, antwoordde Pierre, daar heeft een kwal me gebeten. Pierre, pas toch op voor die vergiftige kwallen. Helaas, de kwal had zijn werk maar al te goed volbracht. Een uur later verstijfde het been. Het vrouwtje rende de deur uit en haalde de dokter. Toen beiden binnenkwamen, was het boven doodstil. Ze rilde. Dokter, gaat U eens kijken? Hij kwam terug. Ze begreep het en zakte bewusteloos in elkaar.

Ook hem had de zee ten grave gevoerd.

SONNET.

Menschen loopen over straten,
Menschen staan hier stom te praten,
Daar weer in de lucht te gapen.
Blijf weg nu.

Menschen graven met hun handen
In de vieze ingewanden
Van hun grauwe geestes-landen
Genoeg van u!

Zie ze lachen met hun bekken
Om het welzijn van hun domhijd, gewis
Ik zag nog liever ware gekken.

Zie ze met hun tongen lekken
naar de suiker van hun vroomheid, zeker is,
Dat ik ze rustig laat verrekken.

H.

Passagebureau
J. de Kuysen & Zonen
Oude Delft 229-231
Opgericht in 1822

Agenten van de
Rotterdamsche Lloyd
en de Maatschappij
„Nederland”

Bespreekt Uwe
Indische Passage bij ons

SPOORBILJETTEN naar
ALLE LANDEN

*Photo
Toestellen*

Een nuttig Kerst-
geschenk is een

**FOTO-
TOESTEL**

Maar gekocht bij Uw
Corpsleverancier

Delftsche Fotohandel Fred. Alex. Albers

Peperstraat 15

Telefoon 1329

Heineken's
het
meest
getapte
BIER

Hoofdagent.

J. T. POST.

Spekslagerij

Oude Kerkstraat 9
Telefoon 178

Specialiteit in fijne
VLEESCHWAREN

OPGERICHT 1863

1e KLAS ZAAK HIER
TER STEDE.

Aanbevelend,
A. M. STEIJGER.

NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP

W. D. MEINEMA

HIPPOLYTUSBUURT 6

*De capaciteit der drukkerij wordt
regelmatig grooter.*

*Dissertaties leveren wij thans des-
noods in enkele dagen.*

*De eerste order van onze grootste
clients was vaak 50 visitekaartjes.*

*Ook Uw bestelling visitekaartjes
wordt gewaardeerd.*

IMPERIA

met 500 c.c. M.A.G. dub-
belpoort kopklepmotor, ge-
heel electr., snelheidsmeter,
enz. .... f 850.—

PEUGEOT

Het oude beroemde merk,
met blokmotor en circula-
tie smering vanaf f 430.—

ZÜNDAPP

De populaire, onverwoest-
bare Duitse tweetaact
vanaf ..... f 450.—

VERT.:

J. RENOY

JAN HENDRIKSTRAAT 62
DEN HAAG - TEL. 15207

**CONFISEUR PATISSIER
CUISINIER GLACIER**

J.J. VAN GILS

FA. GUSSENHOVEN

Binnenw.sl. 30 Delfg. weg. 5
Telef. no. 18 Telef. no. 295

Zoute Krakelingen

(spec.) Stengels, pal-
miers, bollen enz.

Tartin Chestre
en andere kaaskoekjes

Hollandsche Wafels

ALTIJD HET BESTE VAN HET BESTE
LEVERT U ALLEEN

W.G. v.d. HAM

Oosteinde 165 (hoek Molslaan) Telefoonnr 885
Oude Delft 111, Tel. 157 - Frederik Hendrikstraat 9

Neemt u eens proef met onze steeds verse fijne vleesch-
waren. — Prima KAASSOORTEN, zoowel Goudsche,
Leidsche, Edammer, Roomkaasjes, Gruyerekaas.

Grootste sorteering Vleesch en Vischconserven
Scherp concurrerende prijzen.

Verkade's artikelen. — Depot Hero-conserven.
Wijnen van Kempinsky Co.

Bestellingen worden
aan huis bezorgd

Zie vooral de Etalage: **OUDE DELFT 111**

„HERMETA”
NIEUWSTRAAT 7

Speciaal ADRES voor
Kousen - Sokken

Damestricotages
ook (Ribana)

Dameshandschoenen
in Stof, Leder en Wasch-
leder (alle maten).

PRIMA MODELLEN

C.P. Tonino
Markt 43

Prachtige sorteering

Tafelzilver

GROOTE KEUZE

RINGEN

Specialiteit in
MASSIEF GLADDE TROUW-
EN VERLOVINGSRINGEN

B. A. VAN DE VEN & Co.

WIJNHANDELAREN DISTILLATEURS
LIKEURSTOKERS

ANNO 1863

Prima Tafelwijnen
Fijne Likeuren
Gedistilleerd - Cognac

WIJNHAVEN 11 — DELFT

N. VENEMA

HEEREN- EN
DAMESKLEEDERMAKER
BONTWERKER

HOOGEWAL 4

TELEFOON 13126
DEN HAAG

**SPECIAAL
ENGELSCH
STOFFEN**

Door de leden van de afdeling Rotterdam van het Heilsleger werd dien avond een gezellige Kerstbijeenkomst gehouden in het gebouw voor Christelijke Belangen aan de Bezuidenhout. Vele honderden jong- en oud-strijders en strijdsters, de lendenen omgord met de wapenrusting des geloofs, wisten zich met het zwaard der gerechtigheid door de samengestroomde duizendkoppige menigte heen te slaan en zodoende een zetel aan een der vele klaarstaande tafels te veroveren.

Onder de manschappen zag men vele oud-dronkaards, boeven, -overspelers, -landloopers, -bankdirecteuren, autoïmporteurs, joden, dokters en ingenieurs.

Hoe treffend was de tegenstelling tusschen, de door het vroeger slechte leven geteekende gezichten en het heerlijk zachtstralende geloofslicht in de oogen.

Ook de vrouwen, waaronder er vele waren die zich eertijds voor de vrouw, las men de overtuiging van het gelaat, de heerlijke zekerheid, te weten, zich nu voor goed verkocht te hebben aan het grootste ideaal, anderen te redden, te bewaren voor hel en verdoemenis. Hoe gingen allen op in de zich uit opoffering gestelde plicht. Hoe vaak stonden ze niet, verkleumend van koude op hoeken van stegen en sloppen en jubelden het daar uit, dat ééne, die goddelijke boodschap, verspreidden hem in den vorm van een strijdkreet tegen betaling onder de armen en zondaren, welke zich meestentijds ziende blind toonden.

Hoe heerlijk was toch dit zich broeders en zusters voelen, leden van één groot gezin, welke allen te zamen streefden naar, dat ééne, dat groote, het leven door vrijwillige last tot vreugde te maken.

Ook nu weer deze avond dat enthousiasme, die opkomst. De deuren waren nog geen tien minuten geopend en nu was er al haast geen plaats meer te krijgen.

Soldaat Spant, die het na twee jaren al tot geoefend man had weten te brengen, trad de zaal binnen.

Bedachtzaam keek hij de verschillende kringen rond om een keuze te doen uit de nog maar schaarsch aanwezige vrije plaatsen.

Hé! . . . Spant jongen . . . nee maar . . . dat is kras!

Hoe heb ik het nu met je? Jij ook hier?

Kom hier kerel! Hier is nog net een stoel voor je.

Spant keek om. Wat jij? . . . Knik!

Sinds wanneer ben jij soldaat! Nee maar dat had ik toch nooit

*kunnen denken! Ik kom naast je zitten! Ik stond net te zoeken naar een paar bekende snuiten.

Hoe is 't mogelijk?

Ik ben nu al weer twee jaar bij de armee.

Jij bent er zeker pas bij gekomen. Nee ook al een jaar geleden. Vreemd dat we elkaar nooit eerder gezien hebben. En hoe bevalt het je.

Best kerel, als je nu toch eens even dit leven vergelijkt met dat van vroeger op de vlakke.

Weet je nog in de Klopsteeg. Jij op 11 en ik op 17.

Schei nou uit, dat zal ik niet meer weten.

Toe ga nou heen! Maar dat is alles anders geworden. Ons gewone leventje van toen nou hoe was dat . . . Je stond op

. . . ging alleen of met een paar andere goozers de kaai langs.

Zoo hier en daar kocht je een glaasje. Dit duurde totdat je

's avonds de vlakke opging. Je zoop je rond, café uit, café in.

Je knokte je robbertje. Soms bracht je een paar rijke ouwe

heeren of studenten naar een of andere gribus bij „Rooie

Toon" of „Zeemans welvaren" of naar „het wapen van Os-

tende", weet je nog, waar altijd die schele Bet over de bank

hing te zwetsen. Nou en dan ging je 's nachts nog eens kijken

of er niet ergens een kraak viel te slaan.

We hebben er samen ook nog heel wat opgeknapt. Nee bij

het leger is dat heel anders geworden. Je hebt je hier ook geen

zorgen te maken voor je boterham.

Ja, het zijn beste mensen!

Weet je nog, die laatste kraak bij van Olleven? Daar ben jij

uitgedraaid. Ik heb er nog een jaar voor zitten brommen.

Zullen we vanavond nog eens in de buurt kijken, misschien

kunnen we nog een paar mensen winnen en je ziet meteen

nog eens al die ouwe plekjes.

Ze gingen naar buiten de Kerstnacht in.

Er schalden auto- en tramsignalen.

Het was koud en uit de wolken kwam sneeuw inplaats van engelenzang.

Den volgenden dag bevatte het ochtendblad van de Telegraaf een sensationeel bericht met vijf headlines.

Groote Bankinbraak.

Na een Kerstviering.

De daders, twee dronken heilsoldaten, gearresteerd.

Ze waren het vak verleerd.

Houding van het leger.

Hieronder volgde een levensbeschrijving van de beide daders en een uitgebreid verslag van de gepleegde diefstal.

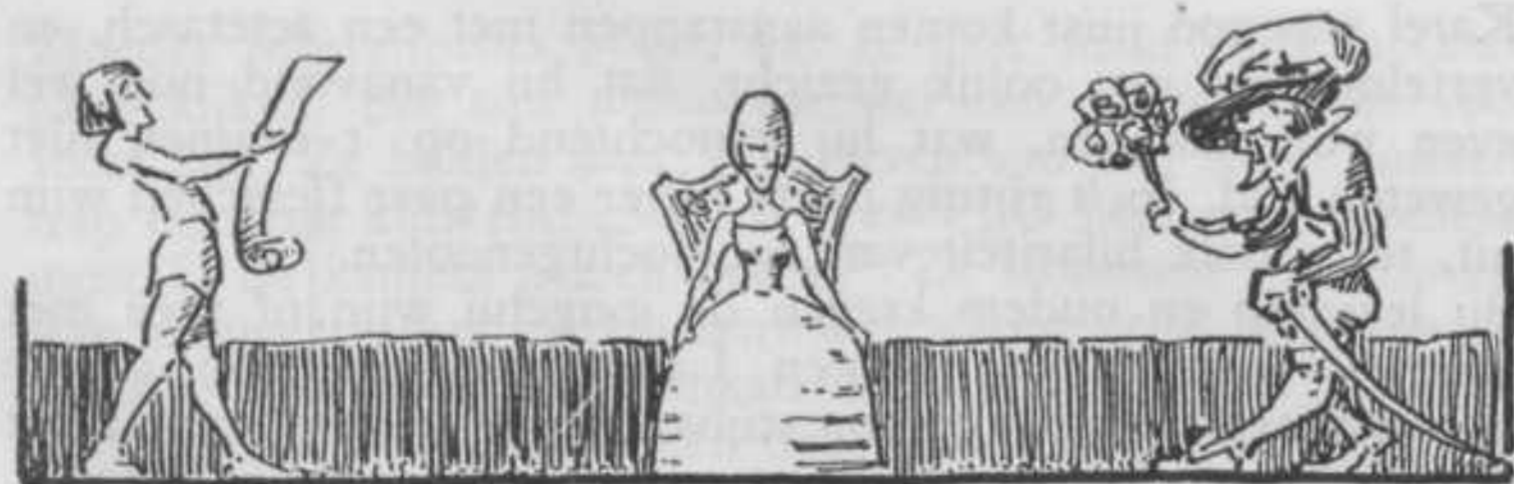
In de kringen van het leger heerschte groote verslagenheid.

Twee broeders hadden zich gestort in den poel des verderfs.

Toch hield men het nog voor mogelijk, hen te redden en eens

weer op te nemen in de kringen der geloovigen.

C. B. R.

FEUILLETON

JOOST.

Met blijde verwachting had de familie Mastenbroek dezen dag tegemoetgezien. De dag, waarop de oudste zoon Joost zijn eindexamenbul thuis zou brengen. Twijfel over de goede uitslag, had de rust van het gelukkige gezin nooit verstoord. Joost had immers een best verstand en al werkte hij ook niet overmatig hard, toch had hij steeds behoorlijke rapporten. Ook Joost zelf had zich heelemaal niet ongerust gemaakt en zag in het eindexamen niet anders dan het natuurlijke einde van zijn schooltijd.

Toen Joost dan eindelijk thuiskwam, barstte de blijdschap los in omhelzingen en handdrukken. Zelfs Joosts oudste zusje, een schuchtere bakvisch, wist zich van alle valsche schaamte los te maken en kuste hem op de wangen.

Voor deze feestelijke gelegenheid, schonk moeder nog even voor 't eten een glaasje port, waaraan Joost en zijn zusjes wat onwennig, maar half lekker vindend, slurpten.

Aan het eten heerschte een sfeer van voldane gezelligheid. Toen bracht vader het gesprek op de toekomst. Joost had zich daar nog weinig mee bezig gehouden, maar z'n vader had alle mogelijkheden al onder 't oog gezien. Zonder twijfel had Joost meer aanleg voor wiskunde, dan voor talen. Bovendien was hij een verwoed knutselaar. Hij raakte in een soort extase, wanneer hij machines zag. Dit deed vader Mastenbroek veel van Joosts technische gaven verwachten. Joost vond 't ook erg leuk om in Delft te gaan studeren. Beter dan op kantoor of naar Deli.

Meneer Mastenbroek was na z'n Mulo-examen naar een kantoor gegaan, waar hij door vlijt en ijverige studie al jong boekhouder werd. Hij behoorde niet tot de soort mensen, die tevreden berusten zoodra ze een fatsoenlijke droogbroodpositie hebben. Hij deed middelbaar boekhouden en werd leeraar. Toen ging hij z'n liefhebberijvak wiskunde bestuderen en behaalde eenige jaren later z'n middelbare akte. Hij werd ook in dit vak leeraar. Intusschen had hij meer dan dat gedaan. Door een ruime en veelzijdige belangstelling gedreven, had hij zich ook in algemeene ontwikkeling en beschaving ver boven het milieu van zijn ouders uitgewerkt. Als leeraar was hij bij ieder geliefd en gewaardeerd. Zoo had in zijn levensbeschouwing het intellect een veel voorname plaats verworven dan rijkdom en welstand.

Een soort familietrots, die het van vader op zoon opklimmen, graag zag, deed hem heimelijk hopen, dat zijn zoon een universitaire studie zou kiezen. Met inspanning van alle krachten zou het hem wel gelukken deze studie te bekostigen. Voor het ideaal van „hooger op", wilde hij zich deze opoffering gaarne getroosten.

Het slot was, dat Joost in Delft zou gaan studeren.

VAN DEN KLAPSTOEL

KINDEREN VAN DEZEN TIJD.

H. ROLAND HOLST.

Leekespel, opgevoerd door de V.C.S.B. ter
gelegenheid van haar IIIde Lustrum.

Het Lustrumspel „Kinderen van dezen Tijd” is bedoeld een echo te zijn van datgene, wat voor de leden van de V.C.S.B. op het oogenblik de hoogste essentie uitmaakt, n.l. het besef dat aan de tegenwoordige gemeenschap fouten kleven, welke verwijderd kunnen worden. De bestrijding van deze fouten is hunne taak. De leiders in den strijd zijn zij. Men moet de te volgen weg reeds uitgestippeld zien, voordat de massa in beweging komt.

Wanneer men van deze basis uitgaat, kan geen sprong voorwaarts verwacht worden, noch een gewaagde poging tot oplossing van het vraagstuk, slechts het statisch beeld van beproefde gedachten-prestaties. Een meer riskant gegeven zou voor de keus gesteld geweest zijn of te slagen of te mislukken, terwijl een plastische uitbeelding van iets dat door ieder „gevoeld” wordt, zonder tegenstribbelen aanvaard kan worden, maar dan ook het zwaartepunt naar den vorm verplaatst, ten einde zich voor mislukking te behoeden. Hier is m. i. een wonde die bepalend is voor de waarde van het stuk. Wij weten allen nu wel, dat de jeugd, de intellectueele jeugd, bestemd is voor te gaan in een gemeenschap die rammelt, dat het geld een niet te elimineeren factor is, dat als logisch gevolg van eeuwen-durende levensstrijd de christelijke beginselen in de praktijk ver zijn te zoeken. Deze gedachte, thans vrij sterk sociaal georiënteerd, ligt het spel ten grondslag. Mevrouw Roland Holst heeft haar gevormd, tot een schoon en gaaf gebeuren.

In het eerste bedrijf zijn de jonge sterke figuren der Kinderen van dezen Tijd verrassend sympathiek met hun vast vertrouwen in eigen kracht. Fier en zelfbewust klinken de woorden:

„Wij zijn een nuchter en een sterk geslacht,
een geslacht, dat geen droomen wil, maar daden.”

In hun onrijpheid zoeken zij een uitweg voor eigen harts-tochten. Zij zijn hier jeugd in de ware beteekenis van het woord. Zij geven gehoor aan de oerinstincten van den mensch, en wanneer zij in het tweede en derde bedrijf gestriemd worden door de werkelijkheid, zien wij een tot waarheid gebrachte jeugd, die daarmee het precieus voorrecht van onbezorgde levenslust voor goed prijs gaf. Er treden enkele figuren naar voren, Rogier, de werker, Marijt en Peter, de verliefden, die personificaties zijn van, door blindheid, verdoolden. De

II.

Na het eten kwamen de gelukkige geslaagden voor de H.B.S. bijeen en stapten in de klaarstaande rijtuigen. Een roezige menigte vriendjes en jongere H.B.S.-ers stonden met fietsen klaar, om met de rijtuigen een vreugdige serpentine-optocht te maken. Hun snaterende pret was van verre te hooren.

Joost zat in een rijtuig met Karel van Santen Landeweer. Zij waren zoo'n beetje de belangrijkste van hun klas. Samen zaten zij in het bestuur van de H.B.S.-club, waarvan Joost president was. Joost had dit te danken aan zijn beminnelijk karakter, waardoor hij met iedereen goed kon opschieten en aan zijn gave, om met praktische vaardigheid de feesten en andere gebeurtenissen van deze club te organiseren. Een klein tikje verlegenheid, werd door ieder ten zijnen gunste als bescheidenheid uitgelegd. Karel was een heel ander iemand. Zoon van een rijk textielabrikant, was hij grootgebracht in een milieu, waar men zich geen beperkingen hoefde op te leggen. Hij miste de sobere eenvoud van Joost, maar bovendien een zoo goed verstand. Zijn liefhebberijen gingen niet verder dan tennis en hockey. Op society danspartijtjes was hij de eenige H.B.S.-er met een smoking, en hij trad daar dan ook met de noodige zelfverzekerdheid en kak op. Toch werd hij algemeen gewaardeerd door zijn klasgenooten, want in de gewone omgang was hij allerminst hoogmoedig. Hij was een gezellig verteller van sterke verhalen. Alleen de immoreele verhalen, die Karel kennelijk van zijn oudere broer de Leidenaar had, kon Joost niet erg waardeeren. Dat studentencorps was op zoo'n kroeg toch wel een beestenbende.

Voor Karel was het eindexamen een dubbeltje op z'n kant geweest, maar door z'n vlot optreden op 't mondeling, had hij de situatie gered.

stemmen van raad, die zich op een hooger plan bevinden, weten, hoever de jeugd nog van hen af staat en zuchten:

„Gij ziet het Heer, zij storme' aan ons voorbij.”

Het tweede bedrijf was wat handeling betrof, zeker het belangrijkste, hier kwam de jeugd in aanraking met hen die leden door hun egocentrisch optreden. In het volle besef van eigen superioriteit komen de kinderen (van thans) te voorschijn en trotsch wordt gezegd:

„Wij zijn zij, die op aard hebben opgericht
burchten van macht en torens van licht.”

Zij zijn op het toppunt van hun roem. Wat hen werd opgedragen werd volbracht. Langzaam komen van terzijde de menschen, de loonslaven, die het slachtoffer werden van de brandende eisch naar productie. Maar de heerschers laten zich niet verschrikken, zij sluiten hun ooren voor de klachten. Aan den anderen kant van het podium verschijnen de misdeelden, zij, die door eigen zwakheid of door het lot, behooren tot de heffe des volks. Het is m. i. dan ook onbillijk, dat in de vervloekingsscène, die het hoogtepunt van het spel uitmaakte, de laatste groep een gelijk aandeel kreeg als de arbeiders. Het onrecht, veroorzaakt door de hooghartigen, werd hier niet zoo schrijnend gevoeld, de kloof tusschen misdeelden en heerschers is te diep, dan dat de paria's ooit op directe wijze door de laatsten getyranniseerd zouden kunnen zijn.

Stap voor stap deinst de jeugd terug, wanneer de verwijten op hen neer dalen, en het was als het ware een ontgoocheling, toen zij even daarna weer naar voren kwam, maar waarschijnlijk technisch noodzakelijk. Het deed evenwel de indruk, dat zij inderdaad beseften wat zij misdreven, te niet. Inderdaad bleek dit ook het geval te zijn, want na den dood van Marijt, die teer, warm spel te zien gaf, gingen plotseling de oogen van de menigte open en werd het leven, dat tot dusver zich om anderen niet bekommerde, ondragelijk.

Vermeld moeten nog worden de lantaarnplaatjes, die helaas een oogenblik de aandacht van de sublieme verzen afleidde. Dit was een grove verzwakking, waarvoor bij de Rotterdamsche en Haagsche opvoering natuurlijk wel een goede oplossing gevonden zal zijn.

Het derde bedrijf leefde van spanning, die gevoed werd door de hoop op een oorspronkelijk einde. Maar zooals reeds gezegd, bleef dit einde uit en volstond men met de notatie niets en niets te zijn, misschien iets te kunnen bereiken. Dit was het begin van hun grootheid. Zij hebben hun ware uitgangspunt gevonden. Maar gemakkelijk gaat dit niet:

„al wat we zonnen, al wat we zochten,
was verheffing van 't eigen ik,”

is hun eerste bekentenis, — dan, onder aandrang van de stemmen van raad:

„We vergaten, dat we al wat we waren,
al wat we wisten en al wat we konden,
dankte' aan de vaders.”

Tenslotte:

„We schroefden onze ooren dicht voor de onstuimige
kretten,
we keerden ons af om geen bijstand te hoeven bien.”

Karel was zoo juist komen aanstappen met een actetasch, en vertelde met een oolijk gezicht, dat hij vanavond nog wel even wou nakijken, wat hij vanochtend op 't examen niet geweten had. In 't rijtuig pakte hij er een paar flesschen wijn uit, tot groote hilariteit van zijn tochtgenooten.

Bij leeraren en ouders kregen de jongelui wijn of thee met taartjes. Meneer van Santen Landeweer hield bij groote champagneglazen een geestig stijlvol toespraakje, waarop Joost als klassevoogd een beetje stuntelig, maar goed bedoeld, antwoordde.

III.

Op een warme zomermiddag in Delft borrelen de grachtjes goedig. Dan loopt er, behalve menige sightseeënde Amerikaan, hier en daar een niet al te jong echtpaar met een achttienjarige zoon. In tegenstelling met de Amerikaan, die een dik rood boek draagt en alleen naar kerken en dergelijke geijkte bezienswaardigheden omhoog tuurt, hanteeren zij een dun wit boekje en gluren naar huizen, waar onze vriendjes wonen of gewoond hebben. Voor hun is de scheeve toren alleen een aanleiding om er niet onder te gaan wonen, niet omdat hij zal omvallen, maar omdat het tocht en trekt om torens in den winter. Zij bladeren in het kamerlijstje van Waltman.

Zoo liepen in Juli na het begin van de vakantie de heer en mevrouw Mastenbroek met hun oudste zoon. Joost prentte zich de straatnamen die hij op de bordjes las, goed in het geheugen. Wat was Delft toch een gek stadje. Alle grachten leken op elkaar en als je meende weer op 't Oude Delft te zijn, dan zag je dat ze Voorstraat, Koornmarkt of Noordeinde heetten.

Daar: Voorstraat 127, gemeub. zitslaapkamer met pension f 70.—. (Kalm heer, geen corpslid).

Dan wordt de weg gezocht, die zij betreden moeten. Er klinken de stemmen uit het verleden, en de stemmen der ongeboornen (in een weinig geslaagd wit gewaad). Dan blijkt, dat zij geen piëce de resistance vormen, maar een o zoo klein onderdeel. Zij leeren hun plaats begrijpen.

„Wij zijn het geslacht,
dat staande in 't onzekere licht van kenterende tijden,
geen bedding vond gereed om te zaam'len zijn kracht.”

Zoo is de jeugd zooals de V.C.S.B. zich tot ideaal stelt, om hiermee een lichtende gemeenschap te stichten. Breng dus de jeugd tot inkeer en het probleem kan ter hand genomen worden. Een probleem, zooals immer, „gesteld, geordend, doch niet opgelost.”

Maar het Lustrumspel is zeker geslaagd!

M. C.

VREDE OP AARDE.

Met een glimlach sloeg Frida de oogen open. Door de ramen van haar groote kamer drong helder zonlicht binnen, op de roerlooze takken voor het venster lag een dikke laag sneeuw, ver weg luidden de kerstklokken al voor de hoogmis. Dat vooral maakte haar blij, want al was Frida niet erg religieus, de stille bekoring die er van het kerstfeest uitging, deed haar toch altijd weer naar den vromen kerkgang verlangen. En vooral nu ze logeerde op het buiten van haar grootmoeder, die nog zoo geheel opging in de heiliging van den katholieken eeredienst, nu hoopte ze weer eens een echte ouderwetsche kerstmis te kunnen vieren.

Nog even kon ze in bed blijven, dan vlug opstaan, mooie jurk aantrekken, en ontbijten. Naar de hoofdkerk was het twintig minuten loopen. Behagelijk trok ze haar knieën op onder de dikke dekens en in gedachten boog ze over de ruwe kribbe, met het kleine kindje.

Onder het aankleeden bedacht Frida ineens, dat er de vorige dag nieuwe gasten waren gekomen, een neef met een vriendje. Ze kende de jongens al lang, en vroeger, toen ze nog pas studeerden, had ze hen altijd erg bewonderd, maar het laatste jaar was de verstandhouding hoe langer hoe stroever geworden. De jongens hadden allerlei onuitstaanbare eigenschappen gekregen; gisteren bij hun aankomst bleek dat al. Hoewel ze konden zien, dat er aan tafel wijn zou zijn, vroegen ze toch eerst om een borrel, en 's avonds wilden ze weer whisky drinken. Dan maakten ze voortdurend onder elkaar onbegrijpelijke grappen, waar ze dan een heele tijd om lachten. Ook hadden ze die echte vervelende studentenhatelijkenheden, op het kerstmannetje, op de stad waar ze woonde, de menschen die ze kende. Ze hadden soms zoo iets schampers, wat je razend kon maken. Over naar de kerk gaan beweerden ze gewoon

niet te denken. Frida besloot zich heel erg weinig met haar mede-logé's te bemoeien.

Beneden bleek de kamer versiert met hulst en dennengroen, op tafel stonden kleine kerstkransjes en roode tulpen. Van een man was tot Frida's groote vreugde geen spoor te bekennen. De gang naar de kerk werd een feesttocht. Over de wegen hingen lange roode slingers, waaraan duizende kleine kerst-klokjes bengelden, hier en daar waren in de versche sneeuw symbolische voorstellingen geteekend met bessensap, en op ieder kruispunt stond een stalletje met een kerstkindje. Ook liepen er veel postbode's, beladen onder ontelbare witte pakjes met roode koordjes en een takje dennegroen. Frida werd hoe langer hoe verheugder, de jongens waren thuis en konden haar niet ergeren, en ook na de kerk zou ze wel weinig last van hen hebben, want ze had gisteren duidelijk laten merken, dat ze niets van hen hebben moest.

Maar ze wilde nu aan het kerstgebeuren denken, en vol deemoed en toewijding betrad ze de breede trappen, die naar de groote ingang van de parochiekerk leidden.

Inmiddels constateerden de vrienden aan hun ontbijt, dat Frida toch eigenlijk een heel vervelend meisje was. Ze zag er wel aardig uit, en ze had wel prettige manieren, maar ze begreep er niets van.

„Het zal het beste zijn”, merkte iemand op, „dat we haar wat links laten liggen. Er is toch niets met het kind te beginnen. En ze is flink genoeg om zich niets van ons aan te trekken, zoolang ze ons niet waardeert.”

„Nee, dat geloof ik ook, we hebben weinig kans. Toch spijt me dat wel, want ik zou graag wat plezier met haar hebben.”

„Ach wat, doe toch geen vergeefsche pogingen”, antwoordde een ander, „je verpest je tijd maar met dat kind, en tenslotte word je maar boos, als het niet lukt. Het is zoo helder als glas, dat ze niets van ons hebben moet.”

„Een keer wil ik toch nog wel mijn best doen. Als ze dan nog vervelend is, zal ik het verder laten”, besloot een der nieuwe logé's, „je moet zoo'n meisje niet willen overbluffen, daar trapt ze nooit in. Zoo slim is ze wel. Maar ik geloof niettemin. . . .” Onder het hoongelach zijner vrienden stond de spreker op, en gaf zijn voornemen te kennen nu ter stond ter kerke te gaan. Het slot van den dienst zou hij nog juist kunnen meemaken.

In de kerk zette Herman zich op een knielbankje in de achterste rij, om geduldig het einde van al het voor hem onbegrijpelijke zingen en spreken af te wachten. En toen eindelijk iedereen opstond en zich in de gangpaden ging dringen, bleef hij, als in gedachten verdiept staan wachten, intusschen verstolen speurend naar het doel van zijn komst.

Zooals te verwachten was, deed Frida of ze de met schrik en verbazing ontwaarde Herman niet zag, maar deze wist met ellebogen en gefluisterde bedreigingen tot haar door te dringen. „Waarom ben je toch nog gekomen? Je zei gisteren, dat de kerk goed was voor muizen, uilen en oude menschen”, vroeg Frida nogal onvriendelijk.

„Ja, ten eerste meende ik, dat niet heelemaal, en dan, vanmorgen vond ik toch, dat een Kerstfeest zonder Hoogmis niet het

(Vervolg op pag. 13)

Moeder Mastenbroek vond, dat ze daar maar eens moesten gaan kijken, dat zou misschien wel een rustig tehuis voor Joost zijn. Ze belden aan. Van boven van een steile donkere trap riep een kiffstem: „Wat is t' er”. „O Mefrouw, Meneer, most U de kamers gezien hebbe.” Ze klommen naar boven. Aan nauwe trapjes en keukenwalm waren ze al wat gewend geraakt. Toch maar even kijken. Misschien viel het mee. Een slonzige juffrouw duwde een deur open. Daar stonden ze in een kamer. Slordig was 't er niet. Een Delftsch blauwe pendule stond midden tusschen twee soortgelijke vazen op de naakte marmer-geschilderde schoorsteenmantel. Drie verschoten groen pluchen stoelen stonden aan een tafel met een gedrukt katoentje, als tafelkleed. Eenige koperblikken snuisterijen naast de wasdoeken zorg bij 't raam, deden aan een rookstel denken. Een miserig spiegeltje weerkaatste de deurlijst in de grilligste kronkellijnen. De zongestoofde ruimte achter de dichte ramen was gevuld van een ondragelijk duffe atmosfeer. De juffrouw begon ratelend een verhaal van een brave meneer Spekdrager, die vijf jaar tot groot genoeg bij haar had gewoond. Een goeie heer was dat. Meneer Mastenbroek maakte er kordaat een eind aan door te zeggen: „Juffrouw, we hebben 't gezien, we gaan eerst nog eens verder kijken.”

Laat in den middag vond de familie Mastenbroek eindelijk een aardig klein kamertje, met uitzicht op een gracht. De juffrouw maakte een prettige, vriendelijke indruk, zoodat moeder met een gerust hart, Joost hier zijn intrek zag nemen.

IV.

Beneden Joost woonden twee Corpsleden.

Ze zaten in veel besturen, vertelde de juffrouw, en waren gedurende de afgeloopen groentijd een paar maal afgehaald in

een rijtuig met pluimen. Joost had een van hen even gezien, toen hij langs hun kamer liep. De student zat in pyama op de rand van een bureau, terwijl het toch al bij eenen was, en toen Joost, omdat hij zoo keek, maar goede-middag zei, had het corplid zijn wenkbrauwen hoog-op getrokken en opgewekt gezegd „zoo —”, alsof hij Joost een kans gaf zich voor te stellen. Maar Joost, die het college toch maar op het nippertje halen zou, was doorgelopen, hoewel het hem speet, dat hij niet naar binnen kon gaan. 's Avonds was de juffrouw boven gekomen met de boodschap of meneer bij de studenten een kopje thee kwam drinken. Langzaam daalde Joost de trap af, en dacht hoe prettig het was, dat er ouderejaars in zijn huis woonden, waarvan bovendien één ook werktuigkunde studeerde. Dit had hij weer vóór op alleenwoners. Misschien kon hij boeken of wel dictaten leenen. Hij zou ook eens vragen of het college van Prof. A. wel belangrijk was.

Hij stond ineens in de kamer. In het schijnsel van een schemerlamp op de schoorsteenmantel zat de jongen, die hij nog niet kende. Hij had een been gelegd over iedere leuning van zijn stoel en keek een beetje spottend naar Joost. De andere student, tegen wie Joost al goedenmiddag gezegd had, lag op de divan, zonder jas of vest en rookte een sigaar uit een pijpje.

„Ha . . . Mastenbroek.”

Joost had zich eigenlijk willen voorstellen, maar zag zich door deze uitroep de kans ontnomen. Hij deed een pas naar voren en keek rond naar een stoel. Toen viel het hem in, dat hij de naam van zijn gastheeren nog niet gehoord had, en deed weer een pas naar de divan, maar ook deze jongen keek hem spottend aan. Toen stond hij snel op en gaf Joost een hand. „Boersma”.

De andere student bleek Graafland te heten. Hij stond op

Een GOED kop koffie is, hoewel een zeldzaamheid, een van de kleine vreugden des levens.

Zulk een kop koffie is echter onze specialiteit!

**Lunchroom
l'Espérance**

Binnenwatersloot 12

Tel.
1351

LAAT UW
VEREENIGINGS DRUKWERK
STEEDS VERVAARDIGEN BIJ
de drukkerij van:

De Spiegel

Elke order wordt direct gereed gemaakt.

G. DE BRUIJN
KAPPER D.S.C.

Dames- en
Heerenkapper

OUDE DELFT 74
TELEFOON 641

ARTISTIEKE
BLOEMBINDERIJ

„FLORAL ART”

FIRMA
GEBR. VANDER VALK

HOUTTUINEN 18-24a - DELFT
TELEF. 980 - POSTGIRO 121830

Firma A. BERDING

PEPERSTRAAT 5 TELEFOON 623

Dames-ondergoederen
Kousen - Handschoenen
Zakdoekjes

Nieuwe Collectie: HAPPY-COATS

**ZEISS
PUNKTAL**

SPECIALAAL ADRES
VOOR

OPTIEK

OPTICIEN
FRANS H. DE WOLFF
Alléén PEPERSTRAAT 9
TELEFOON 936.

**H.H. Studenten
eischt**

op Uw wasch-
tafel een stukje

Lilienmilch-Seife

de beste zeep
ter verpleging der huid

Prijs per stuk f 0.25
Doos à 3 stuks f 0.70

Bonds-Drogisterij

N. VISSER
ASS. APOTHEKER

Breestraat 53 - Delft

**Natuurlijk
Mineraalwater**

Hollandia water

Spa ”

Victoria ”

Apollinaris ”

enz.

Limonade Siropen

65 - 80 - 100 ct.

Phaff Wijnen

W. de Hoogh

Oude Delft 152 Telef. 15

C. W. van der Snel

TELEFOON 65
POSTREKENING 44178

KOORNMARKT 68

DELFT

Vleeschhouwerij

1^e KWALITEIT

Rund-, Kalfs-, Varkens-
en Lamsvleesch

H. H. STUDENTEN

UW MAGAZIJN VOOR
ROOKARTIKELEN
SCHRIJFEN TEEKEN-
BEHOEFTE IS

ROTTERDAMSCH WEG 4

TEVENS POSTAGENT

L. PENNING

DELFT

**Sigarenmagazijn
't Prinsenhof**

Oude Delft 105

TELEFOON No. 585

GERENOMMEERDE
SIGAREN EN
SIGARETTEN
- MERKEN -

GEIMPORTEERDE
SIGARETTEN

Het Adres

voor import sigaren
Henry Clay - Bock

N.V. BROUWERIJ

D'ORANJEBOOM

OPGERICHT 1671

ROTTERDAM

2 1/2 eeuw ervaring
garandeert U prima
bier.

C. M. Meeuwis

KAPPER

Hippolytusbuurt 37

DELFT

Tarfumerieën en
Poilet-Artikelen
van de Huizen

HOUBIGANT
ROSINE COTY

SPECIALE
HEERENSALON

ware is. Maar ik ben erg laat gekomen, pas een half uur geleden. Zullen we de kerk wat bekijken? Het is hier nu zoo prettig stil."

Frida kon een gevoel van wantrouwen niet heelemaal onderdrukken, hoewel ze dat slecht vond. Zachtjes pratend over de preek wandelden ze door een der zijbeuken, waar een gedempt licht, en vele schilderijen uit het leven der heiligen een zeer vertrouwelijke omgeving deden ontstaan. Herman vertelde over de moeilijkheden in de studententijd, hoe weinig gelegenheid er meestal was om over God en de hoogere dingen te denken, en hoe prettig het dan was weer eens in een kerk te komen, en Frida luisterde met meer en meer belangstelling. Ze had zich blijkbaar in deze jongen vergist, en ze was dankbaar, dat het toeval haar dat deed ontdekken. En vooral toen Herman met een enkele vage opmerking liet doorschemeren, dat de anderen, thuis, hem hadden uitgelachen toen hij naar de kerk wilde, kwam er een warme gloed in haar oogen, en deed ze al haar best om door een tactvol woord haar medevoelen te doen blijken.

Op een schemerachtige plaats, achter een breede pilaar, trok Herman het meisje tegen zich aan, en drukte een lange zoen op haar mond.

Wat een heerlijken kerstzegen, dacht Frida, op weg naar huis, toen de vrienden 's avonds hun bewondering uitten, antwoordde Herman: „Dacht je dat één meisje de grens kende, tusschen Christendom en erotiek?" Ra.

DE FATALIST.

Georg, mijn vriend met de gezellige studentikooze naam, is een uitgesproken fatalist. Dit is een onaangename eigenschap, in 't bijzonder daar ik om onverklaarbare redenen, met hem samenwoon.

Het is niet leuk, hem nooit iets te kunnen verwijten en het doet afbreuk aan de ontwikkeling van mijn zelfbewustzijn.

Als Georg mijn dierbaar souvenier uit Wiesbaden breekt, dan glimlacht hij als had hij me een gelukkige boodschap te melden en hij zegt: „Niets aan te doen. Maar wees blij kerel, anders had je 't zelf gebroken en dat was nog veel zuurder."

En dan, als hem een buitenkansje te beurt valt, waar ik een jaar van mijn leven voor over zou hebben. Geen spoor van dankbaarheid, hij constateert slechts onveranderlijk: „Dat me

uit zijn eigenaardige houding en gaf Joost een kop thee.

„Wel Mastenbroek, vertel eens, hoe bevalt het je hier."

„Loop je al braaf college, en heb je al B.M.-prenten geteekend?"

Joost voelde zich wat meer op zijn gemak en schoof wat dieper in zijn stoel.

„Ja ziet U, ik ben wel begonnen met college lopen, maar kijk eerst eens wat te doen is. Ik moet alleen twee keer in de week om half zeven opstaan om te vijlen. Ik geloof wel, dat het erg druk zal worden."

Boersma en Graafland lachten goedig. „Ja, ja, 't leven valt hier niet mee. Vertel eens ventje, waar kom je vandaan? Wat is je vader?"

Joost keek even op. Wouen ze hem beetnemen? „Mijn vader is leeraar."

„Maar vertel nou eens, waarom heb je lange haren als je aankomt. Al je vrindjes lopen nu met een kaal hoofd."

„Ik ben toch geen corpslid", zei hij wat wrevelig. Dat wisten ze toch wel.

„Zeg eens kerel, heb je al vrindjes?"

„Ja, ik ken Van Santen Landeweer nog van school. Dat is wel een leuke vent. Hij heeft nu juist de groentijd achter de rug."

Boersma en Graafland kijken elkaar aan en barsten in hoon-gelach uit. „Ha, ha, is dat niet die stomme feut, die beweerde, dat Braat oud-minister van landbouw is?"

Even kijkt Joost beduusd, maar dan begrijpt hij dat Karel weer een van z'n bekende stommiteiten met groote stelligheid gedebiteerd heeft en lacht hartelijk mee.

„Ja, zoo iets weet ik ook nog van hem te vertellen. Bij het lezen van een stukje proza waarin Romeinen zijdegeweren droegen, vroeg Karel of de Romeinen al geweren kenden, waarop onmiddellijk iemand in de klas antwoordde, dat dat onmogelijk was, omdat Karel het buskruid pas uitgevonden had."

„Maar is dat nou je eenige vrindje? Denk je dat je 't uithoudt zonder kennissen?"

„Nee, dat denk ik zeker niet. Op de teekenzaal heb ik met een paar jongens kennis gemaakt, maar ik weet niet, of dat wel erg geschikte kerels zijn. Ik vond 't zoo'n raar soort. Ze schreeuwden zoo hard en waren zoo familiaar. Ik heb toen met ze gekaart. Ik weet niet, maar 't was zoo vreemd. Ik kan 't niet precies zeggen. Ze zien er zoo slordig uit. Zoo heel

dat te beurt valt, is een bewijs, dat 't me toekomt en dus had ik het vroeg of laat toch gekregen."

O God, ik moet me wreken. Ik moet hem laten voelen, dat ook ik het in mijn macht heb, hem ongeluk te brengen.

Vanavond heeft Georg aan het eten de volle schaal met bokking in mijn schoot laten vallen. Hij zei alleen: „Ik heb al aldoor gedacht, dat het tijd werd om je eens een nieuw pak te laten maken."

„Ik wou, dat jouw verdomde noodlot wat minder gesuft had, toen het jouw onhandige ezelsfiguur liet geboren worden", kon ik alleen in een flauwe poging tot scherpe hatelijkheid vinden.

Behalve dat door een hoonend lachen van mijn vrienden mijn laatste hoop, hier door een welgekozen woord mij te doen gelden, werd te niet gedaan, had Georg nog de geraffineerdheid op mijn uitlating door te borduren.

Hij schudde medelijdend het hoofd en doceerde:

„Hoe zou het Fatum nu ooit suffen, waar het zich van seconde tot seconde blijkt te voltrekken. Nee, kerel, ik geloof veeleer, dat het met mijn geboorte een zeer bijzonder doel heeft gehad. En wordt nu als je blijft niet pedant, wanneer ik je verklap, dat mijns inziens een van de vele bedoelingen mijner existentie is jou van je eigenwijze vrije wil gedachte te genezen."

„God bewaar me voor zoo'n pedanterie", schold ik woedend, terwijl ik onnoozel en vruchteloos poogde de walgelijke visch-stank met een kletsnatte zakdoek van mijn kleeren af te wrijven.

Maar Georg vervolgde onverstoort:

„Kijk eens jongen, je moet niet denken, dat het noodlot het nu zoo bijzonder op jou voorzien heeft, omdat jij een, vergeef me de uitdrukking, nu eenmaal dikwijls ongelukkig en wat stumperige levensloop hebt. Het is allemaal het gevolg van je principes, die je hebt aangenomen, omdat je de macht van het Fatum niet wilt erkennen en om bij je zelf een soort van zelfbewustzijn aan te kweken, dat van te voren ten doode is gedoemd... Zooals trouwens de praktijk wel een beetje uitwijst" scheen hij een onderbewust in mij opspringende gedachte te raden.

„Ik kan het je bewijzen ook" ging hij door. „Kijk eens, jij gokt nooit, jij riskeert nooit iets, alles bereken je van te voren en niets durf je er op aan te laten komen."

„Juist, en is dat wetenschappelijk, volgens de kansberekening en alles, soms niet de beste methode om voor een zeker en

anders als Karel bijvoorbeeld. Ik geloof niet, dat ik zoo erg veel aan ze hebben zal."

„Ja, ja, je zult nog wel merken, dat je gelijk hebt."

„Bovendien vind ik 't erg jammer, dat Karel tegenwoordig erg schichtig doet en mij liever niet ziet. 't Is of hij bang is, om zich met mij in te laten, vooral als hij met anderen is. De jongens, die groen gelopen hebben, zijn onder elkaar wel gezellig, maar ze bemoeien zich nooit met anderen."

Na zoo nog een poos gepraat te hebben, nam Joost afscheid, omdat hij de volgende ochtend college moest lopen. Deze avond had een groote indruk op hem gemaakt, zonder dat hij precies kon zeggen waarom.

„Jammer, dat deze jongen knor is", zei Graafland, toen de deur dichtviel.

„Ja, we moeten ons het lot van onze huisgenoot maar eens aantrekken."

V.

„Hallo, Mastenbroek, ga je mee een eindje wandelen, dan zullen we je Delft eens laten zien."

Boersma en Graafland waren bij Joost binnen komen lopen, terwijl hij achter z'n bureautje dictaten zat door te kijken. Bij elk sommetje poogde hij zich te realiseeren, wat dat differentiaal quotient nu eigenlijk beteekende, 't Was wel erg moeilijk.

„Och, ik zou 't graag doen, maar eigenlijk moet ik werken."

„Nou kerel, maak je maar niet ongerust hoor, dat werk blijft wel op je wachten. Je hebt morgen nog geen examen."

„Ja, 't is eigenlijk wel mooi weer. Maar dan niet te lang, want ik moet morgen vroeg weer bij Willige in de werkplaats zijn."

„Best, dan gaan we een luchtje scheppen."

Samen gingen ze op stap. 't Was een heerlijke herfstavond. Meisjes keken gichelend om, maar geen van drieën stoorde zich daaraan.

„Ken je de Boterbrug al?"

„Nee, wat is dat?"

„Dat zul je wel zien, ga maar mee."

Voor 't caféje gingen ze in een vouwstoel zitten: „Even de dorst stillen. Juffrouw, krijgen we een kruikje?"

Joost vond 't erg gezellig, maar toen hij bier voor zich zag, keek hij wat verlegen en wist niet of hij zou zeggen, dat hij het niet lekker vond. Bovendien woelden er door z'n hoofd

rustig bestaan te zorgen, zonder iederen dag, ieder uur de kans te loopen, het volgend oogenblik geruïneerd of levenslang ongelukkig te zijn."

Ik was van plan geweest hem rustig te laten praten en niet naar zijn woorden te luisteren, althans te doen alsof. Maar hier wist ik mijn kans, hem met de wetenschap te overtuigen. Reeds maanden had ik de heele theorie, met alle formules uit de kleinste vierkanten en de kansberekening, in mijn hoofd, maar nooit had Georg mij de gelegenheid gelaten, hem met mijn onweerlegbare argumenten te overtuigen. Hij begon bij voorbaat reeds te lachen om die dwalingen der geleerden en met een neerbuigend klopje op mijn schouder, placht hij dan de enkele oogenblikken, die hij zijn aandacht dien dag welwillend aan mij wenschte te besteden, voor geëindigd te verklaren. „Ik weet waar je heen wilt”, zei hij, een sigaret opstekend uit mijn op tafel liggend doosje, een gewoonte die ik hem ook steeds bijzonder kwalijk neem.

„Ik heb je geheele theorie bestudeerd, en ze is heel aardig opgebouwd. Maar ze gaat niet op in de praktijk om er zoo goed mogelijk af te komen. Jouw theorie neemt aan een gemiddelde kans. Als ik gok, dan kan ik winnen en ik kan verliezen en op allebei heb ik evenveel kans. Je zult me moeten toegeven, dat wij ook in het leven een gemiddelde kans hebben, dat wil zeggen, dat ons gemiddeld evengoed een meevallertje of winst te wachten kan staan, als tegenslag of ongeluk.

„Ja juist en het zooveel mogelijk uitschakelen van dat begrip kans . . .” hapte ik gretig toe.

„Nee, nu kom ik juist waar ik zijn wil. Jij gaat iedere week naar huis niet waar? Je stapt in een trein. Dat moet je wel, wil je de week-ends niet hier in Delft blijven hangen. Maar volgens jouw theorie zou je het nooit moeten doen. Want je trein heeft de kans, dat hij verongelukt en daar staan geen kansen op een gelukkige meevaller tegenover. Dus is hier de doorsnee-kans negatief. Maar omdat de gemiddelde kansen in het leven tegen elkaar op moeten wegen om evenwicht te maken, zal er op ander gebied, bijvoorbeeld in de loterij, weer evenveel kans op een gelukje voor je zijn weggelegd, als in die trein op een ongeluk. En bedenk nu wel, dat je niet alleen in die trein kans loopt gedood of erger nog, voor goed verminkt te worden, maar eigenlijk overal, op straat, op een brug, die kan instorten. En waar jij je nu alleen aan het lot pleegt toe te vertrouwen in gevallen waar je slechts een negatieve kans hebt, sta je gelijk met een gokker, die altijd rouge en noir tegelijk zet en dus als eenige kans heeft die van verliezen op de zero, terwijl hij principieel weigert de bank te houden omdat die ook wel eens kan verliezen, maar die een gemiddelde kans heeft op winnen.” Bij deze woorden deed het Fatum de asch van zijn sigaret in

gedachten: Ik wil niet gaan drinken. Ik heb 't thuis nog zoo beloofd.

„Kom kerel, drink ons eens toe, het bier is hier lekker.”

„Ja, maar ik wil niet dronken worden.”

„Kom, kom, dat zal zoo'n vaart niet loopen. Van een glaasje merk je niets.”

Eigenlijk was Joost boos op z'n gastheeren, die hem zoo van al z'n goede voornemens afbrachten.

Maar hij wilde toch ook geen zuurpruim en een spelbreker zijn. Met een gedwongen vroolijk gezicht nam hij z'n glas op.

„Proost”.

„Morgen”.

Hé, dat bier was toch wel lekkerder, dan wat Karel hem vroeger eens voorgezet had. 't Was misschien wel iets heel bijzonders uit die kruikjes.

VI.

Joost zag groote bloemen.

Blauw en rood op witten achtergrond.

Nee, nog niet kijken. Au, z'n hoofd.

Op de stoel lagen achteloos enkele kleeren, de broek hing verformfaaid over de leuning, het groezelige boordje lag onder de tafel en zijn das slierde ergens bij de deur. De zon scheen vriendelijk naar binnen. Iemand duwde buiten een handkar het steile bruggetje op.

Hij had iets meegemaakt gisterenavond, allemachtig, wat een nacht. Zachtjes grinnikte hij in zijn bed. Nou was-ie voor 't eerst van zijn leven dronken geweest. Wat raar voel je je dan. Hij had tegen zichzelf gepraat toen hij zich uitkleedde. Dat wist-ie zeker. En aan Boersma verteld, dat-ie een geweldige kerel was en hij, Joost, vroeger verliefd op het dochttertje van de dominee — maar toch was het mieters geweest.

Hij richtte zich op, hoewel zijn hoofd bonste en stak zijn teenen onder de dekens uit: Het was frisch, maar niet onaangenaam. Toen sprong hij uit bed en rekte zich tot de lus van zijn pyamabroek losging. Hij schonk de waschkom vol en stak zijn hoofd in het koude water. Vreemd staarde zijn druipend gezicht hem tegen in den spiegel. Wat zeien ze ook weer telkens op de Societeit? O, ja: Spulletje! —

De kam legde een scheiding in zijn natte haren. Hij schoof het raam geheel omhoog en stak zijn hoofd naar buiten. Er liepen enkele studenten, die terug kwamen van college. Hij

mijn glas bier vallen en ik haatte Georg meer dan ooit te voren. Een vals plan rijpte in mijn geest. Wreken zou ik mij op hem. Voelen zou hij, dat *niet* het Fatum . . . althans dat niet alleen, maar ook ik over zijn ongeluk beschikte.

Ik stond op en ging naar huis. Daar ging ik onze kamer binnen, zette zijn koffergramafon met geopend deksel op de grond en verbrijzelde met één forsche trap plaat en soundbox. Daarna zette ik mij en wachtte tot Georg thuis kwam. Het duurde niet lang of ik hoorde reeds op straat het arrogante toetertje van zijn motor en spoedig daarna klonk zijn irriterend gefluit op de trap.

Ik kruiste mijn beenen, glimlachte minzaam en toen hij in zijn smerige motorjekker binnentrad, zei ik onnoozel, maar tegelijk zoo vlijmend mogelijk:

„Het zal wel de macht van het Fatum zijn, maar ik kon er niets aan doen en heb je gramfoon ingetrapt.”

Eén oogenblik meende ik een flikkering van woede in zijn oogen te zien, maar hij antwoordde geheel kalm en gelaten: „Zóó. Ja, ik heb al gedacht, dat dat ding mijn werkgever niet erg ten goede kwam. Nu zal ik dit jaar zeker mijn examen wel halen.”

Hij zag mij met een dankbare glimlach aan en met een ongemeene belangstelling in mijn studie informeerde hij, zich om-draaiend naar mijn teekentafel:

„En hoe gaat het bij jou met de wetenschap? Kan ik je soms met je prent helpen?”

Dit ging te ver. Giftig zocht ik naar een stekende, vlijmende zin die in staat was door zijn keiharde huid heen te dringen. Maar mijn vindingrijkheid scheen eensklaps wel te groot, de zinnen struikelden over elkaar nog in mijn keel en ik bleef een oogenblik sprakeloos. Toen uitte ik een gil . . .

Georg, die op mijn teekening geleund, aandachtig op het papier had gestaard, richtte zich op en twee enorme, glimmend zwarte olievlekken, decimeters ver uitgewreven door de beweging van zijn arm, vertoonden zich over het kunstig lijnen-bouwswel van mijn werk, dat weken had gekost.

En mijn blik volgde fleemde hij: „Ach, wat jammer, dat dat zoo moest loopen. Maar je ziet alweer, het Fatum voltrekt zich altijd en overal,” en hij wreef onnoozel met mijn gummetje de vlek nog verder uit.

Razend ben ik de kamer uitgelopen en de straat op. Morgen ga ik verhuizen. Thans doorzie ik Georg's fatalisme. Een valsche bedrieger is hij en een geraffineerd treiteraar.

Maar ik weet nu ook, dat mij altijd alles zal mislukken, dat op mij rust een noodlot, waar ik nooit tegen op zal kunnen. En ten slotte schulde er ook wel wat waars in zijn theorie.

Ik ben heden fatalist geworden.

A. v. A.

herkende ze wel. Ze waren niet die van gisteravond. Verju, wat was dat een ander leven.

Hij liep in de kamer en zag op het wankele tafeltje een bloknote, gekocht voor de integralen. Zonder nog verder te denken, schroefde hij zijn vulpen los en schreef:

Lieve Vader en Moeder,

Gisteren heb ik iets geweldigs beleefd. Ik heb nu een paar menschen leeren kennen, die zeker voor altijd mijn vrienden zullen zijn. U weet wel, de vorige keer schreef ik al, dat er beneden mij een paar corpsleden Boersma en Graafland wonen. Gisteren ben ik met hun uit wandelen gegaan. Zij hebben mij heel Delft laten zien. Er zijn in Delft zulke grappige kroegjes. Heel klein en ouderwetsch. Ze hebben ook leuke namen, 't Klompje, de Kuil, Boterbrug. Er wordt daar erg lekker bier uit kruikjes geschonken. O, maakt U zich maar niet ongerust hoor, daar word je heelemaal niet dronken van. We hebben prachtige wetenschappelijke gesprekken over onzin gehouden. Daarna hebben ze me op hun kroeg, die ze societeit Phoenix noemden, geïntroduceerd. Ik heb nog nooit zulke aardige lokalen gezien. 't Was heelemaal geen kroeg. Er brandde in een prachtige ouderwetsche schouw een groot blok-kenuur. Ik mocht dadelijk met hun in een kring van ouderejaars zitten. Dat schijnt een heele eer te zijn, want Karel moest ergens in een andere zaal, heel ver van de haard blijven, omdat hij eerstejaars is. De jongens waren allemaal erg vriendelijk en gastvrij voor mij. Ze klopten me joviaal op de schouder en vonden mij een gezellige kerel. En dan wouen ze met me praten. Ieder over wat anders. Het waren allemaal vrienden van Tuininga, U weet wel die 't vorige jaar ingenieur geworden is. Ze vonden, dat ik net een vent was, om uit dezelfde stad te komen als hij. In één woord, het waren allemaal erg lollige kerels en ik voelde me volkomen thuis in hun gezelschap. Er zijn er ook veel bij die werktuigkunde studeeren. Ik ben erg blij, dat ik hun heb leeren kennen. Want, die jongens van de teekenzaal, die zullie „knorren” noemen, zijn lang niet zoo aardig. Heusch, vader en moeder, ik voel me nu zoo opgewekt. Nu zal ik me zeker nooit meer zoo eenzaam voelen als laatst.

Schrijft U eens gauw.

Hartelijke groeten ook aan de meisjes,

JOOST.

J. STOLK

v. h. Firma L. H. van Dop
Hippolytusbuurt 10
Telefoon 159 - Delft

Aardappelen,
Groenten, Binnen-
en Buitenlandsche
Vruchten

Fruitmanden

Instituut
voor
Oogonderzoek

Spreekuren van den arts:
Werkdagen: 's Middags van
2—5 uur en op Marktdagen
óók 's morg. van 9.30—12 uur

Consult f 1.— Nieuwstraat 2

OVERAL VERKRIJGBAAR

FXdeBeukelaer. ANVERS.

GENERAAL AGENT:
J. A. VERBUNT - TILBURG

VROOM & DREESMANN - DELFT

Divanbedden
Divankleeden
Opklapbare ledikanten
Sarongs

Heeren overhemden
Bretelles
Zelfbinders
Sokken

UITGEBREIDE SORTERING

Lage prijzen Alleen à contant Geen maandrekening

Ben Hur

is de laatste vermeerdering tot de familie der „Westclose“ wekkers. Het is een fraaie, stevig gemaakte wekker, volgens nieuwe lijnen ontworpen. Ben Hur staat goed vast, tengevolge van dit nieuw ontworpen model. De wekkerbel bevindt zich van achteren en de wekker zelf is ongeveer 11 c.M. (4 1/2 inches) hoog. De cijfers op de wijzerplaat zijn zoo ontworpen, dat ze volkomen harmonieeren met de andere geheel symmetrische lijnen. Ofschoon dit model een wekkerklok is, heeft het zulk een aardig voorkomen, dat het in onverschillig welke kamer van het huis geplaatst kan worden.

F. A. K. VAN DER LAAN (Official Dealer)

N. en W. VAN LOENEN (Opvolgers)

MARKT 63^A

TELEF. 235

J. C. KUYPERS

KAPPER v/h D.S.C.
CORN. TROMPSTR. 19

Salon voor Scheren en Elec-
trisch haarsnijden. Verkoop
van Parfumeries van
HOUBIGANT,
PIVER, enz. enz.

ZOUTE AMANDELEN
40 cent per ons
KAASTABLETTEN
35 cent per ons
LUXE DOOZEN
BONBONS
EN
VRUCHTEN

BERSTE RANGS
FABRIKATEN

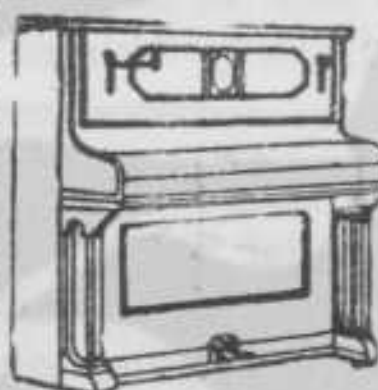
J. A. ROODENRIJS

BRAB. TURFMARKT 81
TELEF. 688

! ETS VOOR U !

Piano's, Vleugels, Autopiano's

in huur en door huur in eigendom te bekomen
1ste klas merken, lage prijzen en condities
Stemmen — Repareeren — Transporteeren

N. V. HEES & CO. - DELFT

VOORSTRAAT 38-40

PEPERSTRAAT 8-10

PRETTIGE VERLOFTIJD!

Uw verlof in Holland zal dubbel aangenaam
zijn, doordat Gij ook

HIER **Mac. Gillavry**

SIGARETTEN kunt rooken.

Mac Gillavry sigaretten overal in Nederland
verkrijgbaar.

20 stuks voor 30 cent.

Verkoopkantoor der Mac Gillavry-Sigaretten
Pontanusstraat 46, Nijmegen.

Hofleverancier

N.V. Stoombleekkerij en
Chemische Wasscherij

„Ozon“, Voorburg

Telegram-Adres: Ozon-Voorburg
Telefoon Int. 19-20

Wasscherij van alle
soorten Goederen.

SPECIALE AFDEELING

Fijngoed - Strijkerij

Volledig tarief op aanvraag
verkrijgbaar.

Au Printemps
Oude Delft
Peperstraat

Speciaal huis

VOOR

MANTELS

JAPONNEN

HOEDEN

in bijpassende tinten

A. van der Brugge

HEERENKAPPER
BREESTRAAT 30, DELFT

MODERNST
INGERICHTE ZAAK
HIER TER STEDE

Naamlooze Vennoetschap
W. D. MEINEMA

Zoo juist verscheen:

de tweede, geheel
omgewerkte en ver-
meerderde druk van

Nieuwe Methoden

voor Elementair-
analyse

Prof. H. TER MEULEN

en
Dr. J. HESLINGA

72 bladz., met 9 photo's
en 25 teekeningen.

Prijs ingenaaid f 2.40

DE KERSTIDEE.

De Kerstidee alleen is grootsch en overweldigend. De Kerstidee in verband met hockey, dansen en bier drinken, om een paar ordinaire zaken te noemen, wordt verheven. De Kerstidee uit psychologisch oogpunt bekeken, is een genot op zich zelve. Een genot moet algemeen zijn. Het psychologisch oogpunt moet door ieder worden ingenomen. De psychologie moet ter hand genomen worden gelijk men dat een tandenborstel doet. De Redactie poetst Uwe tanden. Haar psychologische medewerker schreef een aantal studies betreffende de liefde, toegepast op uitersten in deze vreemde wereld. Het feit alleen, dat klimaat, middelen van bestaan, beschaving, godsdienst, sociaal gevoel, altruïsme, e.d. hun verstorenden invloed doen gelden op zelfs het laatste in den mensch, dat nog in direct verband staat met den oertijd, dat al deze bijkomstigheden niet alleen hun individueele injectie spuiten in het brandende lichaam van de liefde, doch dit zelfs bepaalde wegen doet bewandelen, dit feit an sich is een rechtvaardiging van ons besluit, een geregelde cursus in verfijnde psychologie in deze kolommen te introducereen. Wij vangen aan met een studie die de grondslag vormt voor hen, die de groote cultuur-sprongen van hun telkenmale gereïncarneerde medemenschen, met blinde oogen voorbij gingen:

Liefde van de Gorgonen.

Stheno: Waar zijn de muizen?

Euryale: Hier heb je er een paar, springlevend.

(*Stheno* voedt de haardos, die zich langs haar schouders kronkelt. De slangen verslinden de kleine knagers met huid en haar).

Medusa: Ik heb een gevoel dat Perseus komt vandaag. Hij zal toch zijn zwaard niet vergeten? (zij bloost).

Euryale: Wij arme wezens blijven eeuwig leven. Jij krijgt je bruidegom.

Stheno (denkt): Zou hij zich niet vergissen en mij nemen?

Medusa (raadt haar gedachten en spuwt op de hand van haar zuster, die terstond verschrompelt door het vurig gif): Nu zal hij geen moeite hebben, mij te vinden!

Euryale: Hij komt, hij komt. Wij moeten gaan slapen. (Zij leggen zich neer op het strand. Perseus stapt uit zijn boot en wet zijn zwaard op een harde steen).

Medusa (fluistert zachtjes voor zich heen): O, Perseus, bij mijne moeder Keto, wat zijt gij schoon! (haar borst gaat snel op en neer. Haar wangen gloeien. Zij beeft van verrukking).

Perseus (slaat haar hoofd af): 't Lijkt wel koek.

Vervolgens een beschouwing van de menschsoort, welke de idealen van den man op brute wijze verwezenlijkte,

Liefde van de Mormonen.

Mormoon: Geef mij eens een kop thee.

1ste Vrouw: Het water kookt nog niet.

Mormoon (verstoord): Donder op. (roept door een kier van de deur): Hela!

2e Vrouw (komt): Wil je thee hebben, mormoon?

Mormoon: Ja. (vouwt zijn krant open) Waar is mijn pijp.

2e Vrouw: Hoor eens, niet alles tegelijk.

Mormoon: Wil je weg zijn? (roept): Hela!

3e Vrouw: Hier is je pijp. (Geeft een lucifer).

Mormoon (zinkt in zijn stoel): Mijn pantoffels zijn weg!

3e Vrouw (wendt zich om): Ze worden morgen gemaakt. Je teen stak er door.

Mormoon: Dat zijn al drie slechte vrouwen. Weg! (roept) Hela!

4e Vrouw (aanhalig) Zal Vier het even doen? Zeg maar wat er is.

Mormoon: Kom eens op mijn knie zitten. (lacht vroolijk, wanneer zij door zijn haar strijkt).

4e Vrouw (coquet): Ja, maar dan kreukt mijn japon, pas op.

Mormoon (nijdig): Graag of niet. Uit mijn oogen. (roept): Hela!

(na 12 vrouwen)

Buurvrouw (achtste vrouw van den kapper): Goed weertje, mormoon, de wasch zal zoo wel drogen!

Mormoon (zijn oogen glanzen): Het is veel te koud buiten voor een teer poppetje als jij, kom een kopje thee drinken, de kachel is aan en je man is, zooals ik gezien hebt, op reis!

Buurvrouw (kijkt om zich heen) Maar in Godsnaam, vertel het niemand!

De volgende studie is gewijd aan een Germaansch geslacht, waardoor het in de oogen van ons Nederlanders, een bijzonder relief vertoont.

Liefde van de Teutonen.

Everzwijn: Ik zal met mijn slag tanden zijn buik openrijten.

Vrouw: O, o!

Everzwijn: Nu moet ik stooten!

Teutoon (tot vrouw): Ga achter die boom staan. (tot zwijn):

Ha monster.

Vrouw: O, o!

Everzwijn: Hij steekt een speer in mijn schouder. Ik word dol.

Teutoon: Hij bloedt al. Ik zal het winnen.

Everzwijn (neemt een aanloop): Nu of nooit.

Teutoon: Dit wordt beslissend.

Vrouw (houdt de handen voor de oogen): Vreeselijk!

Teutoon (zacht): Dat was op het nippertje. (veegt zijn dolk af aan zijn schortje).

Vrouw: O, o, je leeft!

Teutoon: Het was nogal gemakkelijk. Wil je mijn vrouw zijn?

Vrouw (bedeesd): Ik — ik durf niet. (verbergt zich in de rhododendron).

Teutoon: Ik ben sterker! (neemt haar op zijn schouders mee naar zijn hol).

Thans worden de schoonzonen psychologisch benaderd. Het spreekt vanzelf dat schoonmoeders dit nummer nooit in handen mogen krijgen.

Liefde van de Schoonzonen.

Vrouw: Moeder komt hier vandaag eten, vind je toch wel goed, schat?

Schoonzoon: Vreeselijk. Ik ga weg, ik haat haar....

(Vervolg: Lach, Amusante Weekblad, Stuiversblad, Humorist van de Week).

Onderstaande treffende schets spreekt voor zichzelf.

Liefde van de Hznen.

Kroeglid: Zeg Hzn, kan ik je even spreken.

Hzn: Nu, gauw dan.

Kroeglid: Je hebt mij een brief geschreven over dat crediet.

Hzn: Ja, als jij niet betaalt....

Kroeglid: Dat is het juist. Volgende maand....

Hzn: Je hebt nu weer laten staan. (maakt zijn bril schoon).

Er gaat veel meer uit dan er in komt. Ik moet nu eindelijk eens maatregelen nemen.

Ander kroeglid: Hzn, ik wou....

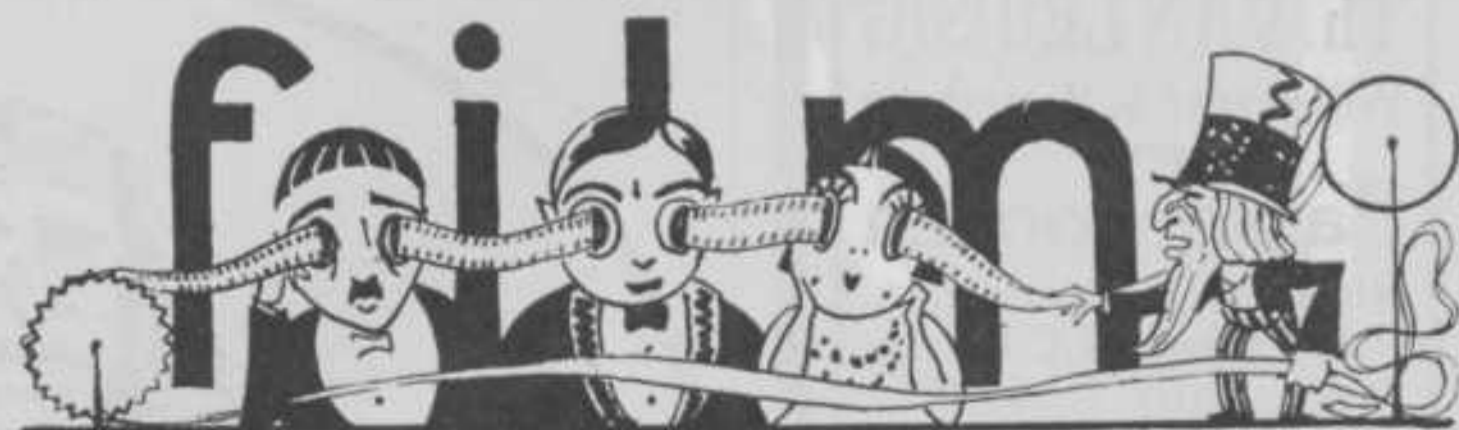
Weer een ander: Kan ik je even....

Nog een ander: — vijf minuten spreken....

Een vijfde: — die brief van je, ... luister eens....

(Even later. In de schatkamer van de S.P.)

Hzn: Briefjes van tien, méér! van twintig, méér! van honderd, méér! (schrijft brieven).

HERINNERING.

Als hout en blaren in de gracht traag drijven aan mijn raam voorbij, en dan weer door een zwakke stroom vanwaar zij kwamen worden heengevoerd, zoo gaan, wanneer ik buiten lig en in de wolken zie, steeds weer in mijn gedachten haar woorden aan mijn geest voorbij.

V. M.

ROOD, BLANK, ZWART, GOEDE TEMPERATUUR EN GEWILLIGHEID.

Ik zat voor de kachel, die rood stond, en legde mijn hemd op tafel. De warmte blakerde mijn huid, die blank is en de haartjes op mijn armen krulden zich, om dan verkoold langs het vleesch te vallen, verpulverd tot een onooglijk flitsje asch, dat zwart was, en vergleed in de ruimte. Toen nam ik een flesch wijn tusschen mijn knieën, die de goede temperatuur had en draaide de kurketrekker in de kurk, die zeer gewillig was. Zoo hebben alle dingen iets, een onzegbaar iets, waardoor zij voor mij van waarde zijn, rood, blank, zwart, goede temperatuur, gewillig. Want al deze eigenschappen, die toch zoo verschillend zijn, verhoogen mijn lust te leven, mijn niet te temmen lust te leven, en kunnen dientengevolge over één kam geschoren worden. Ik ontkurkte de flesch en schonk de wijn in een glas en dronk den wijn en werd dronken.

Buiten liepen de kindertjes. Hun klompjes knepen de losse sneeuw tot harde brokken. Zij zogen op de schrale vingertjes, die tintelden van koude. De vriesnacht blonk helder boven de gladde daken en pikkende torentjes. Het zwarte water in het grachtje bobbelde zwaarmoedig als een paling uit de modder kroop.

Ik keek mijn oogen uit. Het geleken wel kerstengeltjes, deze schooiertjes, die ik iederen morgen om negen uur, bijna overreed als zij naar school gingen en ik naar college. Het vlerkje, dat laatst aan mijn spatbord getrokken had, zag blauw van de kou. Zijn jasje zou wel erg dun zijn. Ik keek in mijn kamer en zag de pianolooper op mijn Bechstein. Kom eens binnen, wenkte ik het jongetje. Maar toen begonnen zij allen te zingen, zoo helder en zoo klaar, dat het mij docht ter kerke te zijn, waar de engeltjes generaal repeteerden.

Rood is de lust.
Rood is de rust.
Rood is de fust,
in de kelder met wijn.

Blank is je hiel
Blank is seniel.
Blank zal je ziel,
wel nimmer zijn.

Zwart is de . . . .

Stil, stil, gebaarde ik, ik zal je kleeden —. Toen kwamen zij binnen, één voor één, en ik tooide hen met de pianolooper en mijn voetenkussen en het kleedje onder het theeservies en de sarong, die een Indischman bij mij heeft achtergelaten en de tulen gordijntjes van de juffrouw en de servetjes, die bestemd zijn voor mijn vrindjes. De laatste was een kleuter van nauwelijks vijf; o zoo lief een meisje, en zij kreeg mijn hoogen hoed. „Nu gaan wij wandelen”, riep het vlerkje en ik, die zooveel schoons nauwelijks tegelijk in mijn harte bergen kon, antwoordde in eenvoudige verzen:

Jullie zijn gekomen
van verre en door
felle kou
naar mij, op den
laten Kerstnacht.
Waar is het Kindeke,
wie is het Kindeke,
laten wij het Kindeke zoeken
en dan tesamen
weenen bij de diepe gedachte,
dat rood, blank, zwart,
goede temperatuur en
gewilligheid mij
dienden en mij
verrukten, tot de
kinderen kwamen

en werden gekleed
gelijk het hen paste
te gaan.

Toen klaptten allen in de handen, en wij liepen de straat op en kusten de lantaarnpalen, die licht uitstraalden en ons dierbaar waren om deze simpele eigenschap. Zoo spande de brug, en verrees de toren, zoo schuifelde de kleine man, die over de hobbelkeien van het O. D. zijn lange weg vervolgde. Dag Kerstman, riepen de kinderen, en zij lieten mijn hand los, om die van den Kerstman te grijpen. Verstoord keek hij mij aan. „Ik heb het druk genoeg, waarom loop je mij tegen het lijf, waarom moeten al deze kinderen nu weer achter mij aan loopen. Ik heb mijn werk gedaan. Ik ga naar huis.”

„Wij gaan het Kindeke zoeken”, antwoordde ik opgewekt, en opende mijn armen om de kinderen aan mijn hart te drukken. Maar zij kropen in de zakken van den Kerstman en maakten een lange neus naar mij. Ik zag hoe zij het kleedje van het theeservies en de sarong van de Indischman haastig afdeden om sneller en meer banket te kunnen eten. Zij propten hunne wangen en monden vol, het was angstig om te zien.

„Zoo zijn ze nu altijd”, zei de Kerstman met een glimlach. Hij was al niet boos meer. „Zoek jij je Kindeke maar alleen. Misschien brandt je kachel nog. Ga naar huis.”

Toen sloeg hij de hoek om en de kindertjes joelden achter hem aan, eerst helder en klaar, dan zacht en ver-verwijderd. Op den grond lag de pianolooper en mijn voetenkussen en het kleedje van het theeservies en de sarong van den Indischman en de tulen gordijntjes van de juffrouw. Op den hoogen hoed zat het Kindeke, dat de armpjes naar mij uitstreekte.

D.

BOEKBESPREKING

ALMANAK 1931.

Gebruik makende van onze intieme vriendschap met een der inzenders, die Dinsdagavond, 16 Dec., de nog niet gebonden Almanak in handen kreeg, kunnen wij thans reeds enkele markante eigenschappen naar voren brengen, waardoor deze Almanak wel zeer verschilt van de vorige. De kalender om te beginnen, beteekent een groote stap achteruit, wat een simpel idee, de Sinterklaas in December en de katjes in Maart! Verder ontbreken vele Vereenigingshoofdjes, Voetbal alleen heeft wel een grappig, een straatjongen die tegen een vuilnis-emmer trapt. Vele pagina's T. H. scheiden ons van het, mengselwerk, dat zelden zoo slecht vertegenwoordigd was. Waarom steeds zoo'n vies scharrelverhaaltje van C. L. M. K. waarom dit zoetige verhaal van K. v. S. opgenomen? De smaak van de Almanak-Redactie is niet de onze! De varia zijn goed te noemen, hoewel er enkele bij zijn, die o. i. te scherp zijn. Zooals b.v. op het Beest: „Je moet mij naakt schilderen”, of op J. D. B.: „Waar is hij? Kijk daar op die stoel. Onder mijn hoed.” En op J. v. D.: „Iedereen spreekt er over in de kliniek, maar zachtjes natuurlijk.”

In de adreslijst zijn alleen de namen van de Redactie-leden zonder spelfouten geschreven.

Een weinig sceptisch zal men bij de uitreiking dus zeker wel dienen te zijn.

Th. VANLEIPSIG
Wijnhaven, h. Peperstraat

Passerdoozen
Richter, Lotter, e. a.
Passerdoos IX P met
garantie f 16.50

Onze
Teekenborden,
zijn op een bijzondere ma-
nier afgewerkt waarvoor
grootste waarborg tegen
trekken

Teekentafels
compleet vanaf f 27.—

Orange 2 ct

CIGARETTES
LAURENS

Rouge 3 ct

Bleu 2½ ct

Vert 3½ ct

TH. LAMMERS
PEPERSTRAAT 4 - DELFT

ONTVANGEN:

Heeren Molieres
Bally Economic

IN LAK, BRUIN, ZWART

Prijs f 16.75

ROOD, BLANK, ZWART, GOEDE TEMPERAANTJE
EN ORWILLIGHEID.

Ik wil een de uitval, de rood rood, en krak met hand
op tafel. De witte blanke met juist de blanke met de
hand op een tafel en het rood met de hand op een

de witte blanke
met het rood met
de hand.
Tant Marie alle in de hand, en we lezen in staat op
en tusschen de lampen met de hand op een

Teekesborden
alle in een 10 minuten
van afgewerkt tegevoel
grooten, wachtere tegel
tegen
Teekentafels
grootest vanaf 27--

CIGARETTES
LAURENS

IN LAZ. WEGEN ZWART
Rouge 3 m
Van 31 m
Rij 16.75